

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2018/343 z dnia 5 marca 2018 r. dotycząca przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską oraz Federacją Republiką Brazylii 1

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/344 z dnia 14 listopada 2017 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dotyczące metody wyceny różnicy w traktowaniu w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ⁽¹⁾ 3
- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/345 z dnia 14 listopada 2017 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dotyczące metodyki oceny wartości aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotów ⁽¹⁾ 8
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/346 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczące zezwolenia na stosowanie preparatu *Lactobacillus buchneri* NRRL B-50733 jako dodatku paszowego dla wszystkich gatunków zwierząt ⁽¹⁾ 18
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/347 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczące zezwolenia na stosowanie preparatu *Saccharomyces cerevisiae* CNCM I-1079 jako dodatku paszowego dla prosiąt i loch oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1847/2003 i (WE) nr 2036/2005 (posiadacz zezwolenia Danstar Ferment AG reprezentowany przez Lallemand SAS) ⁽¹⁾ 21
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/348 z dnia 8 marca 2018 r. w sprawie tymczasowego odstępstwa od reguł preferencyjnego pochodzenia ustanowionych w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/2446 w odniesieniu do rowerów dwukołowych i innych rowerów produkowanych w Kambodży w związku z korzystaniem, w ramach kumulacji, z części pochodzących z Malezji 24

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/349 z dnia 8 marca 2018 r. zmieniające po raz 282. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z organizacjami ISIL (Daisz) i Al-Kaida 28

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Komisji (UE) 2018/350 z dnia 8 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE w odniesieniu do oceny ryzyka organizmów zmodyfikowanych genetycznie dla środowiska naturalnego 30

DECYZJE

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/351 z dnia 8 marca 2018 r. odrzucająca zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy 46

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY (UE) 2018/343

z dnia 5 marca 2018 r.

dotycząca przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską oraz Federacyjną Republiką Brazylii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 186, w związku z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy decyzji 2005/781/WE ⁽¹⁾ Rada zatwierdziła zawarcie Umowy o współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską oraz Federacyjną Republiką Brazylii ⁽²⁾ (zwanej dalej „Umową”).
- (2) Zgodnie z art. XII Umowy wchodzi ona w życie w dniu, w którym obydwie Strony powiadomią się wzajemnie na piśmie o zakończeniu odpowiednich wewnętrznych procedur niezbędnych do tego, aby Umowa weszła w życie. Umowa obowiązuje początkowo przez okres pięciu lat i może zostać przedłużona za zgodą obu Stron po dokonaniu oceny w trakcie przedostatniego roku każdego następnego okresu przedłużenia.
- (3) Na mocy decyzji 2012/646/UE ⁽³⁾ Rada zatwierdziła przedłużenie Umowy na kolejny okres pięciu lat.
- (4) W drodze wymiany listów z dnia 14 listopada 2016 r. i z dnia 5 stycznia 2017 r. Strony potwierdziły chęć przedłużenia Umowy na kolejny okres pięciu lat.
- (5) Należy zatwierdzić w imieniu Unii przedłużenie Umowy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii przedłużenie Umowy o współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską oraz Federacyjną Republiką Brazylii na kolejny okres pięciu lat.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2005/781/WE z dnia 6 czerwca 2005 r. w sprawie zawarcia Umowy o współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a Federacyjną Republiką Brazylii (Dz.U. L 295 z 11.11.2005, s. 37).

⁽²⁾ Dz.U. L 295 z 11.11.2005, s. 38.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2012/646/UE z dnia 10 października 2012 r. dotycząca przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską oraz Federacyjną Republiką Brazylii (Dz.U. L 287 z 18.10.2012, s. 4).

Artykuł 2

Przewodniczący Rady wyznacza osobę lub osoby umocowane do powiadomienia, w imieniu Unii, rządu Federacyjnej Republiki Brazylii, że Unia zakończyła swoje wewnętrzne procedury niezbędne do przedłużenia Umowy zgodnie z art. XII ust. 2 Umowy.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 marca 2018 r.

W imieniu Rady
N. DIMOV
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2018/344

z dnia 14 listopada 2017 r.

uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dotyczące metody wyceny różnicy w traktowaniu w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 74 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Potrzebne są przepisy ustanawiające metodę dokonywania wycen celem ustalenia, czy istnieje różnica między faktycznym sposobem traktowania akcjonariuszy i wierzycieli instytucji, w stosunku do której zastosowano działanie lub działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a kwotą, którą ci akcjonariusze i wierzyciele otrzymaliby, gdyby instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) dyrektywy 2014/59/UE („podmiot”), zostały objęte standardowym postępowaniem upadłościowym na dzień, w którym, zgodnie z art. 82 dyrektywy 2014/59/UE, przyjęto decyzję o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tego podmiotu.
- (2) Wszelkie różnice w traktowaniu prowadzące, w przypadku wszczęcia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, do większych strat poszczególnych akcjonariuszy i wierzycieli, powinny uprawniać tych akcjonariuszy i wierzycieli do odszkodowania przy wykorzystaniu mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 101 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2014/59/UE.
- (3) Wyceny *ex post* dokonuje niezależna osoba spełniająca warunki określone w art. 38 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1075 ⁽²⁾ („rzeczoznawca”), możliwie jak najszybciej po zastosowaniu działania lub działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nawet jeśli jej dokonanie może być czasochłonne. Podstawą tej wyceny powinny być dostępne informacje istotne w dniu, w którym przyjęta zostaje decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu, tak aby odpowiednio odzwierciedlić szczególne okoliczności, takie jak zaburzenia na rynku, występujące na dzień przyjęcia tej decyzji. Informacje uzyskane po dacie przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być wykorzystywane jedynie wtedy, gdyby według uzasadnionych oczekiwań mogły być znane w tym dniu.
- (4) W celu zapewnienia kompleksowej i wiarygodnej wyceny rzeczoznawca powinien mieć dostęp do wszelkich odpowiednich dokumentów prawnych, w tym wykazu wszystkich roszczeń i roszczeń warunkowych wobec podmiotu, sklasyfikowanych według kolejności ich zaspokajania w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Rzeczoznawca powinien mieć możliwość zawierania uzgodnień w celu uzyskania specjalistycznej opinii lub ekspertyzy wymaganej w danych okolicznościach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1075 z dnia 23 marca 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających treść planów naprawy, planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, minimalne kryteria, które właściwy organ ma poddać ocenie w odniesieniu do planów naprawy i grupowych planów naprawy, warunki udzielenia wsparcia finansowego w ramach grupy, wymagania wobec niezależnych rzeczoznawców, umowne uznanie uprawnień do umorzenia i konwersji, procedury i treść wymogów dotyczących powiadomienia i obwieszczenia o zawieszeniu oraz sposób funkcjonowania kolegów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L 184 z 8.7.2016, s. 1).

- (5) Do celów ustalenia sposobu traktowania, jakiego doświadczyliby akcjonariusze i wierzyciele, gdyby podmiot został objęty standardowym postępowaniem upadłościowym, rzeczoznawca powinien określić rozkład w czasie i kwoty przepływów pieniężnych netto, które każdy akcjonariusz i wierzyciel otrzymałby, bez zakładania pomocy państwa, w ramach postępowania upadłościowego, zdyskontowanych według odpowiedniej stopy lub stóp dyskontowych. Przy takim oszacowaniu, oraz jeśli jest to możliwe i istotne, rzeczoznawca może również odnieść się do doświadczeń z niedawnej przeszłości uzyskanych w wyniku niewypłacalności podobnych instytucji kredytowych.
- (6) Faktyczny sposób traktowania akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku wszczęcia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy ustalić, biorąc pod uwagę to, czy uzyskaliby oni odszkodowanie, odpowiednio w formie instrumentów kapitałowych, dłużnych lub środków pieniężnych w wyniku zastosowania działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (7) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowią projekty regulacyjnych standardów technicznych przedłożone Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB).
- (8) EUNB przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektów regulacyjnych standardów technicznych, które stanowią podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zwrócił się o wydanie opinii do Bankowej Grupy Interesariuszy ustanowionej zgodnie z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przepisy ogólne

1. Do celów ustalenia sposobu traktowania akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku standardowego postępowania upadłościowego, podstawą wyceny są wyłącznie informacje o faktach i okolicznościach, które istniały i mogły według uzasadnionych oczekiwań być znane w dniu przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które to informacje, gdyby były znane rzeczoznawcy, wpłynęłyby na wycenę aktywów i zobowiązań podmiotu na ten dzień.

Do celów niniejszego rozporządzenia „data przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza dzień, w którym zgodnie z art. 82 dyrektywy 2014/59/UE przyjęta zostaje decyzja o przeprowadzeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu.

2. Do celów ustalenia faktycznego sposobu traktowania akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku wszczęcia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, rzeczoznawca wykorzystuje dostępne informacje o faktach i okolicznościach istniejących na dzień lub dni faktycznego traktowania, w których akcjonariusze i wierzyciele otrzymali odszkodowanie („data lub daty faktycznego traktowania”).

3. Datą odniesienia dla wyceny jest data przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która może się różnić od daty faktycznego traktowania. W zakresie, w jakim rzeczoznawca uzna skutki dyskontowania przychodów za nieistotne, niezdykontowane przychody w dniu, w którym zastosowano działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, można bezpośrednio porównać ze zdyskontowaną kwotą hipotetycznych przychodów, które otrzymaliby akcjonariusze i wierzyciele, gdyby podmiot został objęty standardowym postępowaniem upadłościowym na dzień przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Artykuł 2

Wykaz aktywów i roszczeń

1. Rzeczoznawca określa wykaz wszystkich możliwych do zidentyfikowania aktywów i aktywów warunkowych będących własnością podmiotu. Wykaz taki obejmuje aktywa, w odniesieniu do których wykazano związane z nimi przepływy pieniężne lub których to przepływów można zasadnie oczekiwać.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

2. Rzeczoznawcy udostępnia się wykaz wszystkich roszczeń i roszczeń warunkowych podmiotu. W wykazie tym są sklasyfikowane wszystkie roszczenia i roszczenia warunkowe podmiotu według kolejności ich zaspokajania w standardowym postępowaniu upadłościowym. Rzeczoznawca może zawierać uzgodnienia w celu uzyskania specjalistycznej opinii lub ekspertyzy w zakresie spójności kolejności zaspokojenia roszczeń z obowiązującym prawem upadłościowym.
3. Rzeczoznawca odrębnie określa aktywa obciążone i roszczenia zabezpieczone tymi aktywami.

Artykuł 3

Etapy wyceny

Do celów ustalenia, czy występuje różnica w sposobie traktowania, o której mowa w art. 74 ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE, rzeczoznawca dokonuje oceny:

- a) sposobu traktowania, którego doświadczyliby akcjonariusze i wierzyciele, w odniesieniu do których zastosowano by działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub odpowiedni system gwarancji depozytów, gdyby podmiot został objęty standardowym postępowaniem upadłościowym na dzień przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z pominięciem ewentualnego udzielenia nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego;
- b) wartości restrukturyzowanych roszczeń po zastosowaniu instrumentu umorzenia lub konwersji długu bądź innych uprawnień i instrumentów w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, bądź też innych przychodów otrzymanych przez akcjonariuszy i wierzycieli na dzień lub dni faktycznego traktowania, zdyskontowanych do dnia przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli uzna on to za konieczne do dokonania rzetelnego porównania ze sposobem traktowania, o którym mowa w lit. a);
- c) tego, czy wynik oceny sposobu traktowania określonego w lit. a) przewyższa wynik oceny wartości, o której mowa w lit. b), w odniesieniu do każdego wierzyciela według kolejności zaspokajania ich roszczeń w ramach standardowego postępowania upadłościowego określonej zgodnie z art. 2.

Artykuł 4

Ustalanie sposobu traktowania akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku standardowego postępowania upadłościowego

1. Metoda dokonywania wyceny zgodnie z art. 3 lit. a) ogranicza się do określenia zdyskontowanej kwoty oczekiwanych przepływów pieniężnych w ramach standardowego postępowania upadłościowego.
2. Oczekiwane przepływy pieniężne są dyskontowane według stopy lub stóp odzwierciedlających, w stosownych przypadkach, ramy czasowe związane z oczekiwanymi przepływami pieniężnymi, panujące warunki w dniu przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stopy procentowe wolne od ryzyka, premie za ryzyko dla podobnych instrumentów finansowych emitowanych przez podobne podmioty, warunki rynkowe lub stopy dyskontowe stosowane przez potencjalnych nabywców, oraz inne istotne cechy elementu lub elementów będących przedmiotem wyceny („odpowiednia stopa dyskontowa”). Odpowiednia stopa dyskontowa nie ma zastosowania, w przypadku gdy szczególne stopy, jeżeli są one istotne do celów wyceny, zostały określone w obowiązującym prawie upadłościowym lub praktykach w dziedzinie upadłości.
3. Podczas ustalania zdyskontowanej kwoty oczekiwanych przepływów pieniężnych w ramach standardowego postępowania upadłościowego rzeczoznawca uwzględnia następujące kwestie:
 - a) obowiązujące prawo upadłościowe i praktyki w dziedzinie upadłości w danej jurysdykcji, które mogą mieć wpływ na takie czynniki, jak oczekiwany termin zbycia lub stopy odzysku;
 - b) możliwe do przewidzenia koszty administracyjne, koszty transakcji, obsługi, zbycia i inne koszty, które zostałyby poniesione przez zarządcę lub syndyka masy upadłościowej, jak również koszty finansowania;
 - c) informacje na temat ostatnich przypadków niewypłacalności podobnych podmiotów, jeżeli jest to możliwe i istotne.
4. W przypadku aktywów będących przedmiotem obrotu na aktywnym rynku rzeczoznawca stosuje zaobserwowaną cenę, z wyjątkiem sytuacji, w których szczególne okoliczności, takie jak koncentracja, nasycenie i głębokość rynku utrudniają zbywalność aktywów podmiotu.

5. W przypadku aktywów niebędących przedmiotem obrotu na aktywnym rynku rzeczoznawca uwzględnia szereg czynników przy określaniu kwoty i rozkładu w czasie oczekiwanych przepływów pieniężnych, w tym:
- a) ceny zaobserwowane na aktywnych rynkach, na których podobne aktywa są przedmiotem obrotu;
 - b) ceny zaobserwowane w standardowych postępowaniach upadłościowych lub w innych, przeprowadzanych w niekorzystnych warunkach transakcjach dotyczących aktywów o podobnym charakterze lub podobnej jakości;
 - c) ceny zaobserwowane w transakcjach obejmujących sprzedaż działalności lub przeniesienie działalności do instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podobnych podmiotów;
 - d) prawdopodobieństwo, że dany składnik aktywów wygeneruje wpływy środków pieniężnych netto w ramach standardowego postępowania upadłościowego;
 - e) oczekiwane warunki rynkowe występujące w danym okresie zbycia, w tym głębokość rynku i jego zdolność do wymiany odnośnego wolumenu aktywów w tym okresie; oraz
 - f) długość danego okresu zbycia odzwierciedlającą konsekwencje zastosowania obowiązującego prawa upadłościowego, w tym spodziewaną długość procesu likwidacji lub charakterystykę odpowiednich aktywów.
6. Rzeczoznawca uwzględnia, czy kondycja finansowa danego podmiotu wywarłaby wpływ na oczekiwane przepływy pieniężne, w tym poprzez ograniczenia zdolności syndyka do negocjowania warunków z potencjalnymi nabywcami.
7. Jeżeli jest to możliwe, i z zastrzeżeniem wszelkich obowiązujących przepisów właściwego prawa upadłościowego, przepływy środków pieniężnych odzwierciedlają ustawowe, umowne lub inne prawa wierzycieli lub standardowe praktyki w dziedzinie upadłości.
8. Hipotetyczne przychody wynikające z wyceny są przypisywane akcjonariuszom i wierzycielom według kolejności zaspokajania ich roszczeń zgodnie z obowiązującym prawem upadłościowym, jak przewidziano w art. 3.
9. W celu określenia niezabezpieczonej kwoty roszczeń z tytułu instrumentów pochodnych w postępowaniu upadłościowym, rzeczoznawca stosuje metody określone w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2016/1401 ⁽¹⁾ w zakresie zgodnym z prawem upadłościowym i praktykami w dziedzinie upadłości.

Artykuł 5

Ustalanie sposobu faktycznego traktowania akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Rzeczoznawca określa roszczenia niezaspokojone po umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych i zastosowaniu wszelkich działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a następnie przydziela te roszczenia osobom prawnym i fizycznym, które były akcjonariuszami i wierzycielami podmiotu na dzień przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Z wyjątkiem sytuacji, gdy osoby fizyczne i prawne, które były akcjonariuszami i wierzycielami podmiotu na dzień przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, otrzymują odszkodowanie w formie środków pieniężnych w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, rzeczoznawca określa ich faktyczny sposób traktowania zgodnie z ust. 2–4.
2. W przypadku gdy osoby fizyczne i prawne, które były akcjonariuszami i wierzycielami podmiotu na dzień przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, otrzymują odszkodowanie w formie instrumentów kapitałowych w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, rzeczoznawca określa ich faktyczny sposób traktowania poprzez przedstawienie oszacowania całkowitej wartości akcji przeniesionych lub wyemitowanych jako wynagrodzenie na rzecz posiadaczy instrumentów kapitałowych poddanych konwersji lub wierzycieli, w odniesieniu do których zastosowano instrument umorzenia lub konwersji długu. Podstawą tego oszacowania może być zaobserwowana cena rynkowa, wynikająca z ogólnie przyjętych metod wyceny.
3. W przypadku gdy osoby fizyczne i prawne, które były akcjonariuszami i wierzycielami podmiotu na dzień przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, otrzymują odszkodowanie w formie instrumentów dłużnych w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, rzeczoznawca określa ich faktyczny sposób traktowania, biorąc pod uwagę takie czynniki, jak zmiany umownych przepływów pieniężnych, które wynikają z umorzenia lub konwersji, lub zastosowania innych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także odpowiedniej stopy dyskontowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1401 z dnia 23 maja 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających metodyki i zasady dotyczące wyceny zobowiązań wynikających z instrumentów pochodnych (Dz.U. L 228 z 23.8.2016, s. 7).

4. W odniesieniu do niezaspokojonych roszczeń rzeczoznawca może uwzględnić, w stosownych przypadkach wraz z czynnikami opisanymi w ust. 2 i 3, ceny zaobserwowane na aktywnych rynkach tych samych lub podobnych instrumentów wyemitowanych przez podmiot objęty restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub inne podobne podmioty.

Artykuł 6

Sprawozdanie z wyceny

Rzeczoznawca przygotowuje dla organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sprawozdanie z wyceny, które zawiera co najmniej następujące elementy:

- a) podsumowanie wyceny, w tym prezentację zakresu wyceny i źródła niepewności wyceny;
- b) wyjaśnienie kluczowych metod i przyjętych założeń oraz to, w jaki sposób wybór tych metod i założeń miał wpływ na tę wycenę;
- c) wyjaśnienie, o ile to możliwe, dlaczego wycena różni się od innych stosownych wycen, w tym wycen na potrzeby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2018/345 bądź innych wycen do celów regulacyjnych lub wycen księgowych.

Artykuł 7

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 listopada 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2018/345**z dnia 14 listopada 2017 r.****uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dotyczące metodyki oceny wartości aktywów i zobowiązań instytucji lub podmiotów****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 36 ust. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ważne jest rozróżnienie między – z jednej strony – wstępną wyceną, polegającą na oszacowaniu, czy spełnione zostały warunki zastosowania umorzenia i konwersji instrumentów kapitałowych bądź uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – a z drugiej strony – późniejszą wyceną, która stanowi podstawę do decyzji o zastosowaniu przynajmniej jednego instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W odniesieniu do wstępnej wyceny przy określaniu, czy spełnione zostały warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bądź zastosowania umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych, należy zapewnić, by dokonana została uczciwa i realistyczna wycena aktywów i zobowiązań podmiotu. Do celów późniejszej wyceny, będącej podstawą decyzji o zastosowaniu działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ważne jest zapewnienie, by wycena aktywów i zobowiązań podmiotu, na podstawie której określa się wybór działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz skalę ewentualnego umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych w momencie utraty rentowności, była oparta na uczciwych, ostrożnych i realistycznych założeniach.
- (2) W celu zapewnienia, by wycena ta była uczciwa, ostrożna i realistyczna, ważne jest, by szacunki dotyczące skutków zdarzeń były dokonywane przed podjęciem jakichkolwiek działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub przed wykonaniem uprawnienia do umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych w momencie utraty rentowności, jak również skutków innych działań, które mogą być podejmowane przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (3) Rzeczoznawca powinien mieć dostęp do wszelkich odpowiednich źródeł informacji i wiedzy specjalistycznej, takich jak wewnętrzne rejestry, systemy i modele instytucji. Zdolność wewnętrznych jednostek i systemów do wsparcia wycen na potrzeby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinna zostać oceniona przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 15 dyrektywy 2014/59/UE. Rzeczoznawca powinien również mieć możliwość zawierania uzgodnień dotyczących specjalistycznych porad lub ekspertyz. Dostęp do specjalistycznych porad lub ekspertyz może być istotny na przykład do sporządzenia szacunków dotyczących różnicy w sposobie traktowania zgodnie z art. 36 ust. 8 dyrektywy 2014/59/UE. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien zatem mieć pewność, że rzeczoznawca ma dostęp albo do wykazu wszystkich roszczeń, w tym roszczeń warunkowych wobec podmiotu, sklasyfikowanych według ich praw i kolejności ich zaspokajania w ramach standardowego postępowania upadłościowego albo do odpowiedniej wiedzy prawniczej umożliwiającej sporządzenie takiego wykazu.
- (4) Określenie, czy podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, może być dokonane przez właściwy organ lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z warunkami określonymi w art. 32 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE. Do celów ustalenia, czy dana instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, właściwy organ powinien uwzględnić wycenę przewidzianą w rozdziale II niniejszego rozporządzenia, o ile jest ona już dostępna, oraz wytyczne wydane przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) zgodnie z art. 32 ust. 6 dyrektywy 2014/59/UE, które mają na celu promowanie konwergencji praktyk w zakresie ustalania takiego warunku uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (5) Wyceny na potrzeby określenia przez właściwy organ lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy spełnione zostały warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bądź zastosowania umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych, powinny być zgodne z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości i ostrożnościowymi ramami regulacyjnymi. Rzeczoznawca powinien jednak móc odstępować od założeń przyjętych przez kierownictwo podmiotu, zgodnie z którymi sprawozdania finansowe są sporządzane w takim zakresie, w jakim takie odstępstwo jest zgodne z mającymi zastosowanie

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190.

standardami rachunkowości i ostrożnościowymi ramami regulacyjnymi. W przypadku odstąpienia od tych założeń wycena powinna zostać oparta na najlepszych dostępnych informacjach i być spójna z obowiązującymi wytycznymi w zakresie nadzoru lub innymi ogólnie uznanymi źródłami interpretacji standardów rachunkowości, tak aby zapewnić uczciwe i realistyczne odwzorowanie sytuacji finansowej podmiotu.

- (6) Należy mieć wdrożone zasady zapewniające, by wyceny na potrzeby podejmowania decyzji o wyborze i formie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub o zakresie umorzenia i konwersji instrumentów kapitałowych w momencie utraty rentowności były uczciwe, ostrożne i realistyczne, tak aby wszystkie straty zostały w pełni ujęte w momencie zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych. Należy dokonać wyboru najbardziej odpowiedniej zasady wyceny (wartość zachowana lub wartość zbycia) dla konkretnych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozważanych przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (7) Wyceny na potrzeby podjęcia decyzji o wyborze i formie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub o zakresie umorzenia i konwersji instrumentów kapitałowych w momencie utraty rentowności powinny stanowić szacunki wartości ekonomicznej, a nie wartości księgowej. W wycenach należy wziąć pod uwagę wartość bieżącą przepływów pieniężnych, których podmiot może zasadnie oczekiwać, nawet jeśli wymaga to odstąpienia od standardów rachunkowości lub ram ostrożnej wyceny.
- (8) Wycena na potrzeby podjęcia decyzji o wyborze i formie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinna odzwierciedlać fakt, że w wyniku zachowania aktywów mogą powstać przepływy pieniężne, powinna jednak także uwzględniać potencjalny wpływ restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na przyszłe przepływy pieniężne oraz uczciwe, ostrożne i realistyczne założenia w odniesieniu do współczynników niewykonania zobowiązania i zakresu strat. Ponadto w celu określenia wartości kapitału własnego z konwersji, rzeczoznawca powinien być w stanie uwzględnić uzasadnione oczekiwania co do wartości koncesji.
- (9) Alternatywnie, w przypadku gdy podmiot nie posiada zdolności do zachowania aktywów bądź ich zbycie zostanie uznane za niezbędne lub właściwe do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wycena powinna odzwierciedlać fakt, że te przepływy pieniężne mogą powstać w wyniku zbycia aktywów, zobowiązań lub linii biznesowych, oszacowanych w danym okresie zbycia.
- (10) Wartość zbycia należy zasadniczo rozumieć jako równowartość obserwowalnej ceny rynkowej, którą można uzyskać na rynku dla danego składnika aktywów lub grupy aktywów i może uwzględniać dyskonto, które jest odpowiednie w świetle kwoty aktywów podlegających przeniesieniu. W stosownych przypadkach rzeczoznawca powinien jednak być w stanie – uwzględniając działania, jakie zostaną podjęte w ramach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – ustalić wartość zbycia poprzez zastosowanie obniżenia takiej obserwowalnej ceny rynkowej wynikającego z potencjalnego dyskonta z tytułu przyspieszonej sprzedaży. Jeżeli brak jest płynnego rynku na aktywa, wartość zbycia należy określić poprzez odniesienie, stosownie do przypadku, do obserwowalnych cen na rynkach, na których podobne aktywa są przedmiotem obrotu, lub do modeli obliczeniowych z zastosowaniem obserwowalnych parametrów rynkowych z dyskontami dla odzwierciedlenia braku płynności. W przypadku gdy rozważane jest zbycie działalności lub zastosowanie instrumentu instytucji pomostowej, przy ustalaniu wartości zbycia można brać pod uwagę uzasadnione oczekiwania co do wartości koncesji.
- (11) W celu zapewnienia spójności między wymaganym na mocy art. 36 ust. 8 dyrektywy 2014/59/UE oszacowaniem sposobu traktowania, jakiego oczekivaliby akcjonariusze i poszczególne kategorie wierzycieli, gdyby dana instytucja lub podmiot zostały objęte standardowym postępowaniem upadłościowym, a wyceną dokonaną po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 74 tej dyrektywy, ważne jest, aby rzeczoznawca stosował, w odpowiednich przypadkach, kryteria określone dla tej wyceny.
- (12) Wycena wstępna na podstawie art. 36 ust. 9 dyrektywy 2014/59/UE, która stanowi podstawę decyzji w sprawie podjęcia odpowiedniego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinna obejmować bufor stanowiący orientacyjną kwotę dodatkowych strat. Bufor ten powinien być oparty na uczciwych, ostrożnych i realistycznych szacunkach tych dodatkowych strat. Decyzje i założenia na potrzeby obliczenia buforu powinny zostać odpowiednio objaśnione i uzasadnione w sprawozdaniu z wyceny.
- (13) W odniesieniu do wyceny, o której mowa w art. 36 ust. 15 lit. a) i c) dyrektywy 2014/59/UE, rzeczoznawca powinien wyjaśnić i uzasadnić główne założenia, niepewności i wrażliwość wyceny na takie główne założenia i niepewności. W sprawozdaniu z wyceny powinny zostać ujęte znaczne różnice między założeniami przyjętymi w wycenie a założeniami, na których oparto informacje księgowe lub informacje wymagane ramami regulacyjnymi, o ile są one znane rzeczoznawcy. W sprawozdaniu tym rzeczoznawca powinien również zamieszczać wszelkie dodatkowe powiązane informacje, które zdaniem rzeczoznawcy mogłyby zostać wykorzystane przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- (14) Kryteria określone w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do przeprowadzania wycen zgodnie z art. 36 dyrektywy 2014/59/UE. Nie powinny one zastępować bądź zmieniać zasad i standardów rachunkowości lub ostrożnościowych ram regulacyjnych mających zastosowanie do podmiotów w sytuacjach innych niż restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja. Należy jednak przewidzieć możliwość wykorzystania informacji wynikających z wyceny do stwierdzenia potencjalnego niewłaściwego stosowania przez podmiot standardów rachunkowości lub ostrożnościowych ram regulacyjnych bądź do określenia zmian w polityce rachunkowości podmiotu lub w założeniach lub w opiniach dotyczących wyceny aktywów i zobowiązań. Okoliczności te powinny być na przykład brane pod uwagę przy opracowywaniu zaktualizowanego bilansu zgodnie z art. 36 ust. 6 dyrektywy 2014/59/UE. W tym celu rzeczoznawca powinien podać odpowiednie wyjaśnienie różnic pomiędzy istniejącym i zaktualizowanym bilansem.
- (15) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedłożony Komisji przez EUNB.
- (16) EUNB przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, które stanowią podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych z nim kosztów i korzyści oraz zwrócił się o wydanie opinii do Bankowej Grupy Interesariuszy ustanowionej zgodnie z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „wycena” oznacza oszacowanie aktywów i zobowiązań podmiotu przeprowadzone przez rzeczoznawcę zgodnie z art. 36 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE albo wstępną wycenę dokonywaną, stosownie do przypadku, przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub rzeczoznawcę zgodnie z – odpowiednio – art. 36 ust. 2 i 9 tej dyrektywy;
- b) „rzeczoznawca” oznacza niezależnego rzeczoznawcę w rozumieniu art. 38 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1075 ⁽²⁾ albo organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonujący wyceny wstępnej zgodnie z art. 36 ust. 2 i 9 dyrektywy 2014/59/UE;
- c) „podmiot” oznacza instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) dyrektywy 2014/59/UE;
- d) „wartość godziwa” oznacza cenę, która zostałaby uzyskana ze sprzedaży składnika aktywów lub zapłacona za przeniesienie zobowiązania w transakcji przeprowadzonej na zwykłych warunkach między uczestnikami rynku na dzień wyceny, zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości;
- e) „wartość zachowana” oznacza zdyskontowaną według odpowiedniej stopy bieżąca wartość przepływów pieniężnych, których podmiot może zasadnie oczekiwać – przy uczciwych, ostrożnych i realistycznych założeniach – z tytułu zachowania określonych składników aktywów i zobowiązań, przy uwzględnieniu czynników wpływających na zachowanie klienta lub kontrahenta bądź innych parametrów wyceny w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- f) „wartość zbycia” oznacza zasadę wyceny, o której mowa w art. 12 ust. 5;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1075 z dnia 23 marca 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających treść planów naprawy, planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, minimalne kryteria, które właściwy organ ma poddać ocenie w odniesieniu do planów naprawy i grupowych planów naprawy, warunki udzielenia wsparcia finansowego w ramach grupy, wymagania wobec niezależnych rzeczoznawców, umowne uznanie uprawnień do umorzenia i konwersji, procedury i treść wymogów dotyczących powiadomienia i obwieszczenia o zawieszeniu oraz sposób funkcjonowania kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L 184 z 8.7.2016, s. 1).

- g) „wartość koncesji” (ang. *franchise value*) oznacza wartość bieżącą netto przepływów pieniężnych, których można zasadnie oczekiwać z tytułu utrzymania i odnowienia aktywów i zobowiązań lub działalności; uwzględnia się w niej, w stosownych przypadkach, wpływ wszelkich możliwości rynkowych, w tym możliwości wynikających z różnych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są szacowane przez rzeczoznawcę. Wartość koncesji może być wyższa lub niższa niż wartość wynikająca z warunków umownych dotyczących aktywów i zobowiązań obowiązujących na dzień wyceny;
- h) „wartość kapitału własnego” oznacza szacunkową cenę rynkową przeniesionych lub wyemitowanych udziałów, jaka wynika z zastosowania ogólnie przyjętych metod wyceny. W zależności od charakteru aktywów lub działalności, wartość kapitału własnego może obejmować wartość koncesji;
- i) „zasada wyceny” oznacza podejście służące ustaleniu kwot pieniężnych, w jakich aktywa lub zobowiązania są przedstawione przez rzeczoznawcę;
- j) „data wszczęcia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza dzień, w którym przyjęta została decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dowolnego podmiotu zgodnie z art. 82 dyrektywy 2014/59/UE.

Artykuł 2

Kryteria ogólne

1. Przy dokonywaniu wyceny rzeczoznawca uwzględnia okoliczności mające wpływ na oczekiwane przepływy pieniężne z tytułu aktywów i zobowiązań podmiotu oraz na mające do nich zastosowanie stopy dyskontowe, oraz stara się uczciwie przedstawić sytuację finansową podmiotu w kontekście możliwości i zagrożeń, jakie przed nim stoją.
 2. Rzeczoznawca ujawnia i uzasadnia główne założenia przyjęte na potrzeby wyceny. Wszelkie dokonane w wycenie istotne odstępstwa od założeń przyjętych przez kierownictwo podmiotu na potrzeby przygotowania sprawozdania finansowego oraz obliczenia kapitału regulacyjnego i wymogów kapitałowych podmiotu są oparte na najlepszych dostępnych informacjach.
 3. Rzeczoznawca zapewnia najlepsze oszacowanie punktowe wartości danego składnika aktywów, zobowiązań lub ich kombinacji. W stosownych przypadkach wyniki wyceny należy również podać w formie przedziału wartości.
 4. Kryteria ustanowione w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do wyceny poszczególnych aktywów i zobowiązań podmiotu stosuje się również do wyceny portfeli lub grup aktywów bądź kombinacji aktywów i zobowiązań, działalności lub podmiotu rozpatrywanego jako całość, jeśli wymagają tego okoliczności.
 5. Wycena przewiduje podział wierzycieli na kategorie według kolejności zaspokajania ich roszczeń zgodnie z obowiązującym prawem upadłościowym i obejmuje następujące szacunki:
 - a) wartość roszczeń wierzycieli poszczególnych kategorii zgodnie z mającym zastosowanie prawem upadłościowym oraz, w stosownych przypadkach i o ile to możliwe, zgodnie z prawami umownymi przyznanymi wierzycielom;
 - b) przychody, jakie otrzymaliby wierzyciele poszczególnych kategorii, gdyby podmiot został objęty standardowym postępowaniem upadłościowym.
- Przy obliczaniu szacunków na podstawie akapitu pierwszego lit. a) i b) rzeczoznawca może w odpowiednich przypadkach stosować kryteria określone w art. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/344 z dnia 14 listopada 2017 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dotyczące metody wyceny różnicy w traktowaniu w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
6. W stosownych przypadkach i o ile to możliwe, biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe i wiarygodność wyceny, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zażądać kilku wycen. W takim przypadku organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustanawia kryteria w celu ustalenia, w jaki sposób wyceny te są wykorzystywane do celów określonych w art. 36 dyrektywy 2014/59/UE.

Artykuł 3

Dzień wyceny

Dzień wyceny to jedna z następujących dat:

- a) data odniesienia określona przez rzeczoznawcę w oparciu o dzień następujący jak najbliżej przed przewidywaną datą wydania decyzji przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sprawie objęcia podmiotu restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych;

- b) w przypadku gdy dokonywana jest ostateczna wycena *ex post* wymagana na mocy art. 36 ust. 10 dyrektywy 2014/59/UE – data wszczęcia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- c) w odniesieniu do zobowiązań wynikających z instrumentów pochodnych – dokładny czas określony zgodnie z art. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1401 ⁽¹⁾.

Artykuł 4

Źródła informacji

Wycena opiera się na wszelkich informacjach mających związek z dniem wyceny, jakie rzeczoznawca uzna za istotne. Oprócz sprawozdania finansowego podmiotu, powiązanych sprawozdań z badania i sprawozdawczości do celów regulacyjnych za okres kończący się jak najbliżej dnia wyceny, istotne informacje mogą obejmować:

- a) zaktualizowane sprawozdanie finansowe i sprawozdawczość do celów regulacyjnych, przygotowane przez podmiot jak najbliżej dnia wyceny;
- b) wyjaśnienie głównych metodyk, założeń i opinii stosowanych przez podmiot w celu przygotowania sprawozdań finansowych i sprawozdawczości do celów regulacyjnych;
- c) dane zawarte w ewidencji podmiotu;
- d) istotne dane rynkowe;
- e) wnioski wyciągnięte przez rzeczoznawcę z dyskusji z kierownictwem i audytorami;
- f) w przypadku gdy są dostępne – dokonane przez organy nadzoru oceny kondycji finansowej podmiotu, w tym informacje uzyskane zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. h) dyrektywy 2014/59/UE;
- g) sektorowe oceny jakości aktywów, o ile jest to istotne dla aktywów podmiotu, jak również wyniki testu warunków skrajnych;
- h) wyceny bezpośrednich konkurentów, odpowiednio dostosowane, aby uwzględnić szczególne okoliczności podmiotu;
- i) historyczne informacje, odpowiednio dostosowane, aby wyeliminować czynniki, które są już nieaktualne, i uwzględnić inne czynniki, które nie miały wpływu na informacje historyczne; lub
- j) analizy tendencji, odpowiednio dostosowane, aby uwzględnić szczególne okoliczności podmiotu.

Artykuł 5

Wpływ uzgodnień wewnątrzgrupowych

1. W przypadku gdy podmiot jest częścią grupy rzeczoznawca uwzględnia wpływ, jaki mogą mieć istniejące uzgodnienia umowne dotyczące wewnątrzgrupowych mechanizmów wsparcia na wartość aktywów i zobowiązań w przypadku, gdy na podstawie zaistniałych okoliczności jest prawdopodobne, że uzgodnienia te będą realizowane.
2. Rzeczoznawca uwzględnia wyłącznie wpływ innych formalnych lub nieformalnych uzgodnień wewnątrz grupy, jeżeli na podstawie zaistniałych okoliczności jest prawdopodobne, że uzgodnienia te pozostaną w mocy w kontekście trudnej kondycji finansowej grupy lub w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
3. Rzeczoznawca określa, czy podmiot wchodzący w skład grupy dysponuje wystarczającymi zasobami, aby pokryć straty innych podmiotów powiązanych.

Artykuł 6

Sprawozdanie z wyceny

Rzeczoznawca przygotowuje dla organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sprawozdanie z wyceny, które zawiera co najmniej następujące elementy:

- a) z wyjątkiem przypadków określonych w art. 36 ust. 9 dyrektywy 2014/59/UE – informacje, o których mowa w art. 36 ust. 6 lit. a)–c) tej dyrektywy;
- b) z wyjątkiem przypadków określonych w art. 36 ust. 9 dyrektywy 2014/59/UE – informacje, o których mowa w art. 36 ust. 8 dyrektywy 2014/59/UE;

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1401 z dnia 23 maja 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających metodyki i zasady dotyczące wyceny zobowiązań wynikających z instrumentów pochodnych (Dz.U. L 228 z 23.8.2016, s. 7).

- c) wycenę zobowiązań wynikających z instrumentów pochodnych dokonaną zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2016/1401;
- d) podsumowanie wyceny obejmujące wyjaśnienie najlepszego oszacowania punktowego, przedziały wartości i źródła niepewności wyceny;
- e) wyjaśnienie głównych metod i założeń przyjętych przez rzeczoznawcę przy dokonywaniu wyceny, wyjaśnienie, jak bardzo wycena jest wrażliwa na wybór metod i założeń oraz, o ile to możliwe, wyjaśnienie, jak te metody i założenia różnią się od tych stosowanych w odniesieniu do innych istotnych wycen, w tym wszystkich wstępnych wycen na potrzeby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- f) wszelkie dodatkowe informacje, które zdaniem rzeczoznawcy mogłyby zostać wykorzystane przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub właściwy organ do celów art. 36 ust. 1–11 dyrektywy 2014/59/UE.

ROZDZIAŁ II

KRYTERIA DOTYCZĄCE WYCENY DO CELÓW ART. 36 UST. 4 LIT. a)

Artykuł 7

Zasady ogólne

1. Wyceny do celów, o których mowa w art. 36 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE, opierają się na uczciwych i realistycznych założeniach i mają na celu zapewnienie, aby straty w ramach odpowiedniego scenariusza zostały w pełni ujęte. Jeżeli taka wycena jest dostępna, pomaga ona w określeniu – stosownie do przypadku – przez właściwy organ lub organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że instytucja jest „na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością”, jak określono w art. 32 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE. W oparciu o istniejące wytyczne organów nadzoru lub inne powszechnie uznane źródła określające kryteria, które mają na celu uczciwą i realistyczną wycenę różnych rodzajów aktywów i zobowiązań, rzeczoznawca może zakwestionować założenia, dane, metody i opinie, na których podmiot oparł swoje wyceny dokonane w ramach obowiązków w zakresie sprawozdawczości finansowej lub na potrzeby obliczenia kapitału regulacyjnego i wymogów kapitałowych, i nie uwzględnić ich w swojej wycenie.
2. Rzeczoznawca określa najodpowiedniejsze metody wyceny, które mogą opierać się na modelach wewnętrznych podmiotu, jeśli rzeczoznawca uzna to za stosowne, biorąc pod uwagę charakter ram zarządzania ryzykiem przez podmiot oraz jakość dostępnych danych i informacji.
3. Wyceny są zgodne z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości i ostrożnościowymi ramami regulacyjnymi.

Artykuł 8

Obszary wymagające szczególnej uwagi podczas wyceny

Rzeczoznawca koncentruje się w szczególności na obszarach podlegających znacznej niepewności wyceny, które mają znaczący wpływ na ogólną wycenę. W odniesieniu do tych obszarów, rzeczoznawca musi przedstawić wyniki wyceny w postaci najlepszych oszacowań punktowych i, w stosownych przypadkach, przedziałów wartości, jak określono w art. 2 ust. 3. Obszary te obejmują:

- a) pożyczki lub portfele pożyczek, z tytułu których powstają oczekiwane przepływy pieniężne, które zależą od zdolności, woli lub zachęty kontrahenta do wykonania swojego zobowiązania, podczas gdy oczekiwania te opierają się na założeniach dotyczących wskaźników zaległości płatniczych, prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, straty z tytułu niewykonania zobowiązania lub właściwości instrumentu, zwłaszcza w przypadku, gdy zostały one potwierdzone w układzie strat dla portfela pożyczek;
- b) przejęte aktywa, z tytułu których powstają przepływy pieniężne, na które wpływa zarówno wartość godziwa składnika aktywów w momencie przejścia przez podmiot powiązanego zabezpieczenia lub zastawu, jak i oczekiwana ewolucja tej wartości po przejęciu;
- c) instrumenty wyceniane według wartości godziwej, w przypadku gdy – biorąc pod uwagę zaistniałe okoliczności – nie ma już zastosowania lub nie obowiązuje ustalenie tej wartości godziwej zgodnie ze standardami rachunkowości lub wymogami ostrożnościowymi dotyczącymi ich wyceny według wartości rynkowej lub wyceny według modelu;
- d) wartość firmy i aktywa niematerialne i prawne, w przypadku gdy test na utratę wartości może zależeć od subiektywnej oceny, w tym w odniesieniu do racjonalnie osiągalnego przepływu środków pieniężnych, stóp dyskontowych i zasięgu ośrodków wypracowujących środki pieniężne;
- e) spory prawne i działania regulacyjne, z tytułu których powstają oczekiwane przepływy pieniężne podlegające niepewności różnego stopnia w odniesieniu do ich ilości lub rozkładu w czasie;
- f) pozycje obejmujące aktywa i zobowiązania emerytalne oraz pozycje dotyczące podatku odroczonego.

Artykuł 9

Czynniki mające wpływ na wycenę

1. Rzeczoznawca uwzględnia ogólne czynniki, jakie mogą mieć wpływ na główne założenia, na których opierają się wartości aktywów i zobowiązań w obszarach, o których mowa w art. 8, w tym następujące czynniki:
 - a) sytuacja gospodarcza i sytuacja w sektorze, które mają wpływ na podmiot, w tym istotne zmiany na rynku;
 - b) model biznesowy podmiotu i zmiany jego strategii;
 - c) kryteria doboru aktywów podmiotu, w tym politykę zabezpieczania ryzyka kredytowego;
 - d) okoliczności i praktyki, które mogą doprowadzić do nagłych i znacznych zagrożeń płatności;
 - e) okoliczności mające wpływ na parametry stosowane do określenia wartości aktywów ważonych ryzykiem w celu obliczenia minimalnych wymogów kapitałowych;
 - f) wpływ struktury finansowej podmiotu na zdolność podmiotu do zatrzymania aktywów na oczekiwany okres zachowania aktywów i zdolność podmiotu do generowania przewidywalnych przepływów pieniężnych;
 - g) ogólne lub charakterystyczne dla podmiotu problemy związane z płynnością i finansowaniem.
2. Rzeczoznawca musi wyraźnie oddzielić wszelkie istotne niezrealizowane zyski zidentyfikowane w procesie wyceny w zakresie, w jakim zyski te nie zostały ujęte w wycenie, i przekazuje w sprawozdaniu z wyceny odpowiednie informacje o wyjątkowych okolicznościach, których zaistnienie doprowadziło do osiągnięcia tych zysków.

ROZDZIAŁ III

**KRYTERIA DOTYCZĄCE WYCENY DO CELÓW ART. 36 UST. 4 LIT. b), c), d), e), f), g) I ART. 36 UST. 9
AKAPIT DRUGI**

Artykuł 10

Zasady ogólne

1. Rzeczoznawca dokonuje oceny wpływu na wycenę poszczególnych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jakie może podjąć organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w celu podjęcia decyzji, o których mowa w art. 36 ust. 4 lit. b)–g) dyrektywy 2014/59/UE. Bez uszczerbku dla niezależności rzeczoznawcy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zasięgać opinii rzeczoznawcy w celu określenia zakresu działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji rozważanych przez ten organ, w tym działań zawartych w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w dowolnym proponowanym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (jeżeli różni się on od takiego planu).
2. Aby zapewnić uczciwą, ostrożną i realistyczną wycenę, rzeczoznawca – w stosownych przypadkach i w porozumieniu z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – przedstawia odrębne wyceny, które odzwierciedlają wpływ wystarczająco różnorodnego zakresu działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
3. Rzeczoznawca zapewnia, by w przypadku zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w przypadku wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych wszelkie straty z tytułu aktywów podmiotu były w pełni ujęte w ramach scenariuszy, które odpowiadają zakresowi rozważanych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
4. W przypadku gdy wartości wynikające z wyceny różnią się znacznie od wartości przedstawionych przez podmiot w sprawozdaniu finansowym, rzeczoznawca stosuje założenia przyjęte w tej wycenie na potrzeby korekty założeń i zasad rachunkowości koniecznych do przygotowania zaktualizowanego bilansu wymaganego na mocy art. 36 ust. 6 dyrektywy 2014/59/UE, w sposób zgodny z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości. W odniesieniu do strat stwierdzonych przez rzeczoznawcę, których nie można ująć w zaktualizowanym bilansie, rzeczoznawca określa ich kwotę, opisuje przyczyny ich stwierdzenia oraz prawdopodobieństwo i horyzont czasowy ich występowania.
5. W przypadku gdy instrumenty kapitałowe lub inne zobowiązania podlegają konwersji na kapitał własny, wycena musi zawierać szacunkową wartość kapitału własnego z konwersji przypadającą na nowe akcje przeniesione lub wyemitowane jako wynagrodzenie na rzecz posiadaczy instrumentów kapitałowych poddanych konwersji lub innych wierzycieli. Wycena ta stanowi podstawę do ustalenia współczynnika lub współczynników konwersji zgodnie z art. 50 dyrektywy 2014/59/UE.

Artykuł 11

Wybór zasady wyceny

1. Wybierając najodpowiedniejszą zasadę lub zasady wyceny, rzeczoznawca uwzględnia zakres działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mają zostać przeanalizowane zgodnie z art. 10 ust. 1.
2. Rzeczoznawca określa przepływy pieniężne, jakich podmiot może oczekiwać przy uczciwych, ostrożnych i realistycznych założeniach z tytułu istniejących aktywów i zobowiązań po podjęciu przeanalizowanego działania lub działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zdyskontowane według odpowiedniej stopy ustalonej zgodnie z ust. 6.
3. Przepływy pieniężne zostają ustalone na odpowiednim poziomie agregacji, od poszczególnych składników aktywów i zobowiązań po portfele lub działalności, z należytym uwzględnieniem różnic między profilami ryzyka.
4. W przypadku gdy działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 10 ust. 1, wymagają, aby aktywa i zobowiązania zostały zatrzymane przez podmiot, który będzie kontynuował działalność, rzeczoznawca stosuje wartość zachowaną jako odpowiednią zasadę wyceny. Wartość zachowana może, jeżeli uzna się ją za uczciwą, ostrożną i realistyczną, zakładać normalizację warunków rynkowych.

Wartość zachowana nie może być stosowana jako zasada wyceny w przypadku, gdy aktywa są przenoszone do podmiotu zarządzającego aktywami zgodnie z art. 42 dyrektywy 2014/59/UE bądź do instytucji pomostowej zgodnie z art. 40 tej dyrektywy lub w przypadku gdy stosowany jest instrument zbycia działalności zgodnie z art. 38 dyrektywy 2014/59/UE.

5. W przypadku gdy działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 10 ust. 1, przewidują sprzedaż aktywów, oczekiwane przepływy pieniężne odpowiadają wartościom zbycia przewidywanym w oczekiwanym horyzoncie czasowym zbycia.
6. Stopy dyskontowe ustala się z uwzględnieniem rozkładu czasowego przepływów pieniężnych, profilu ryzyka, kosztów finansowania i warunków rynkowych – odpowiednio w odniesieniu do wycenianego składnika aktywów lub zobowiązań, rozważanej strategii dotyczącej zbycia oraz sytuacji finansowej podmiotu po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Artykuł 12

Szczególne czynniki dotyczące szacowania i dyskontowania oczekiwanych przepływów pieniężnych

1. W celu oszacowania przepływów pieniężnych rzeczoznawca wykorzystuje swoją specjalistyczną wiedzę do ustalenia zasadniczych właściwości wycenianych aktywów lub zobowiązań. Rzeczoznawca wykorzystuje również swoją specjalistyczną wiedzę do ustalenia, w jaki sposób na te przepływy pieniężne wpływa kontynuacja, potencjalne odnowienie lub refinansowanie, wygaszanie lub zbycie tych aktywów lub zobowiązań, jak przewidziano w analizowanym działaniu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
2. W przypadku gdy działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje, że podmiot zachowuje składnik aktywów, utrzymuje zobowiązanie lub kontynuuje działalność, rzeczoznawca może uwzględnić czynniki, które mogą mieć wpływ na przyszłe przepływy pieniężne, w tym:
 - a) zmiany założeń lub oczekiwań w porównaniu do tych, które obowiązywały w dniu wyceny, zgodnie z długoterminowymi trendami historycznymi i rozsądnym horyzontem czasowym zgodnym z planowanym okresem zachowania aktywów bądź horyzontem czasowym naprawy danego podmiotu; lub
 - b) dodatkowe lub alternatywne zasady lub metody wyceny, które są uznawane za odpowiednie przez rzeczoznawcę i zgodne z niniejszym rozporządzeniem, w tym w kontekście szacowania wartości kapitału własnego z konwersji.
3. W odniesieniu do grup aktywów i zobowiązań lub działalności, przewidzianych do wygaszania, rzeczoznawca uwzględnia odzyskane koszty i korzyści.
4. W przypadku gdy sytuacja podmiotu uniemożliwia mu zachowanie składnika aktywów lub kontynuowanie działalności bądź gdy w innym razie sprzedaż zostaje uznana przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za konieczną do realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oczekiwane przepływy pieniężne przypisuje się do wartości zbycia oczekiwanych w danym okresie zbycia.

5. Wartość zbycia ustala rzeczoznawca na podstawie przepływów pieniężnych, po odliczeniu kosztów zbycia i wartości oczekiwanej wszelkich udzielonych gwarancji, których to przepływów podmiot może zasadnie oczekiwać w obecnie panujących warunkach rynkowych z tytułu uporządkowanej sprzedaży bądź przeniesienia aktywów lub zobowiązań. W stosownych przypadkach, uwzględniając działania, które należy podjąć w ramach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, rzeczoznawca może ustalić wartość zbycia poprzez zastosowanie obniżenia wynikającego z potencjalnego dyskonta z tytułu przyspieszonej sprzedaży do obserwowalnej ceny rynkowej tej sprzedaży lub przeniesienia. W celu określenia wartości zbycia aktywów, na które nie ma płynnego rynku, rzeczoznawca uwzględni obserwowalne ceny na rynkach, na których dokonuje się obrotu podobnymi aktywami, bądź obliczenia w ramach modelu z zastosowaniem obserwowalnych parametrów rynkowych, w stosownych przypadkach z zastosowaniem dyskonta odzwierciedlającego brak płynności.

6. Rzeczoznawca uwzględni czynniki, które mogą mieć wpływ na wartości i okresy zbycia, w tym:

- a) wartości i okresy zbycia zaobserwowane w podobnych transakcjach, odpowiednio dostosowane, aby uwzględnić różnice w modelu biznesowym i w strukturze finansowej stron tych transakcji;
- b) zalety lub wady określonej transakcji, które są charakterystyczne dla zaangażowanych stron lub dla określonej grupy uczestników rynku;
- c) szczególne cechy składnika aktywów lub działalności, które mogą być istotne tylko z punktu widzenia potencjalnego nabywcy lub określonej grupy uczestników rynku;
- d) prawdopodobny wpływ oczekiwanej sprzedaży na wartość koncesji podmiotu.

7. Przy szacowaniu wartości działalności do celów zastosowania instrumentu zbycia działalności lub instrumentu instytucji pomostowej, rzeczoznawca może uwzględnić uzasadnione oczekiwania co do wartości koncesji. Takie oczekiwanie co do wartości koncesji musi obejmować oczekiwanie wynikające z odnowienia aktywów, z refinansowania otwartego portfela lub z kontynuacji lub wznowienia działalności w kontekście działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

8. Rzeczoznawca szacujący, że nie można zasadnie oczekiwać realnych szans na zbycie aktywów lub działalności, nie jest zobowiązany do ustalenia wartości zbycia, lecz dokonuje oszacowania powiązanych przepływów pieniężnych w oparciu o odpowiednie możliwości kontynuacji lub wygaszania. Przepis ten nie ma zastosowania do instrumentu wydzielienia aktywów lub instrumentu zbycia działalności.

9. W odniesieniu do części grupy aktywów lub części działalności, które mogą zostać zlikwidowane w ramach standardowego postępowania upadłościowego, rzeczoznawca może uwzględnić wartości zbycia i okresy zbycia obserwowane na aukcjach, na których sprzedaje się aktywa o podobnym charakterze i podobnej jakości. Przy ustalaniu oczekiwanych przepływów pieniężnych uwzględnia się brak płynności, brak wiarygodnych danych do określenia wartości zbycia, i wynikającą z tego potrzebę polegania na metodach wyceny opartych na nieobserwowalnych danych.

Artykuł 13

Metodyka obliczania i uwzględniania bufora z tytułu dodatkowych strat

1. Aby zmniejszyć niepewność wycen wstępnych przeprowadzanych zgodnie z art. 36 ust. 4 lit. b)–g) dyrektywy 2014/59/UE, rzeczoznawca uwzględni w wycenie bufor w celu odzwierciedlenia faktów i okoliczności potwierdzających istnienie dodatkowych strat w nieokreślonej kwocie i w niepewnym horyzoncie czasowym. W celu uniknięcia podwójnego liczenia niepewności rzeczoznawca należyście objaśnia i uzasadnia założenia, na których opiera się obliczanie bufora.

2. W celu ustalenia wielkości bufora rzeczoznawca określa czynniki, które mogą mieć wpływ na oczekiwane przepływy pieniężne, jakie mogą nastąpić w związku z prawdopodobnymi działaniami w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. Do celów ust. 2 rzeczoznawca może ekstrapolować straty szacowane w odniesieniu do części aktywów podmiotu na pozostałą część w bilansie podmiotu. Ekstrapolowane mogą być również średnie straty szacowane dla aktywów bezpośredniej konkurencji (jeżeli dostępne są takie dane), z zastrzeżeniem niezbędnych dostosowań ze względu na różnice w modelu biznesowym i strukturze finansowej.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 listopada 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2018/346**z dnia 5 marca 2018 r.****dotyczące zezwolenia na stosowanie preparatu *Lactobacillus buchneri* NRRL B-50733 jako dodatku paszowego dla wszystkich gatunków zwierząt****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 1831/2003 przewidziano udzielanie zezwoleń na stosowanie dodatków w żywieniu zwierząt oraz określono sposób uzasadniania i procedury przyznawania takich zezwoleń.
- (2) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 złożony został wniosek o zezwolenie na stosowanie preparatu *Lactobacillus buchneri* NRRL B-50733. Do wniosku dołączone zostały dane szczegółowe oraz dokumenty wymagane na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003.
- (3) Wniosek dotyczy zezwolenia na stosowanie preparatu *Lactobacillus buchneri* NRRL B-50733 jako dodatku paszowego dla wszystkich gatunków zwierząt, celem sklasyfikowania go w kategorii „dodatki technologiczne”.
- (4) W opinii z dnia 4 lipca 2017 r. ⁽²⁾ Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) stwierdził, że w proponowanych warunkach stosowania preparat *Lactobacillus buchneri* NRRL B-50733 nie ma szkodliwego wpływu na zdrowie zwierząt i ludzi ani na środowisko. Urząd stwierdził także, że przedmiotowy preparat może poprawić produkcję kiszonki z zielonek łatwych, średnio trudnych i trudnych do kiszenia. Zdaniem Urzędu nie ma potrzeby wprowadzania szczegółowych wymogów dotyczących monitorowania po wprowadzeniu do obrotu. Urząd zweryfikował również sprawozdanie dotyczące metody analizy dodatku paszowego w paszy, przedłożone przez laboratorium referencyjne ustanowione rozporządzeniem (WE) nr 1831/2003.
- (5) Ocena preparatu *Lactobacillus buchneri* NRRL B-50733 dowodzi, że warunki udzielenia zezwolenia przewidziane w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 są spełnione. W związku z tym należy zezwolić na stosowanie preparatu, jak określono w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Preparat wyszczególniony w załączniku, należący do kategorii „dodatki technologiczne” i do grupy funkcjonalnej „dodatki do kiszonki”, zostaje dopuszczony jako dodatek stosowany w żywieniu zwierząt zgodnie z warunkami określonymi w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29.

⁽²⁾ Dziennik EFSA 2017; 15(7):4934.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 marca 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Numer identyfikacyjny dodatku	Dodatek	Skład, wzór chemiczny, opis, metoda analityczna	Gatunek lub kategoria zwierzęcia	Maksymalny wiek	Minimalna zawartość	Maksymalna zawartość	Pozostałe przepisy	Data ważności zezwolenia
					jtk dodatku/kg materiału świeżego			
Dodatki technologiczne: dodatki do kiszonki								
1k20758	Lactobacillus buchneri NRRL B-50733	Skład dodatku: Preparat Lactobacillus buchneri NRRL B-50733 zawierający co najmniej 1 × 10 ¹⁰ jtk/g dodatku. Charakterystyka substancji czynnej: Żywe komórki Lactobacillus buchneri NRRL B-50733 Metoda analityczna ⁽¹⁾ Oznaczenie liczby w dodatku paszowym: metoda posiewu powierzchniowego na agarze MSR: EN 15787. Analiza jakościowa dodatku paszowego: elektroforeza pulsacyjna w zmiennym polu elektrycznym (PFGE).	Wszystkie gatunki zwierząt	—	—	—	1. W informacjach na temat stosowania dodatku i premiksu należy podać warunki przechowywania. 2. Minimalna zawartość Lactobacillus buchneri NRRL B-50733 w przypadku stosowania bez łączenia z innymi mikroorganizmami stosowanymi jako dodatki do kiszonki: 1 × 10 ⁸ jtk/kg materiału świeżego. 3. Podmioty działające na rynku pasz ustanawiają procedury postępowania i środki organizacyjne dla użytkowników dodatku i premiksów, tak aby ograniczyć ewentualne zagrożenia wynikające z ich stosowania. Jeżeli takich zagrożeń nie można wyeliminować lub maksymalnie ograniczyć za pomocą tych procedur i środków, dodatek i premiksy należy stosować przy użyciu środków ochrony indywidualnej, w tym środków ochrony dróg oddechowych.	29 marca 2028 r.

⁽¹⁾ Szczegóły dotyczące metod analitycznych można uzyskać pod następującym adresem laboratorium referencyjnego: <https://ec.europa.eu/jrc/en/eurl/feed-additives/evaluation-reports>

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2018/347**z dnia 5 marca 2018 r.****dotyczące zezwolenia na stosowanie preparatu *Saccharomyces cerevisiae* CNCM I-1079 jako dodatku paszowego dla prosiąt i loch oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1847/2003 i (WE) nr 2036/2005 (posiadacz zezwolenia Danstar Ferment AG reprezentowany przez Lallemand SAS)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 1831/2003 przewidziano udzielanie zezwoleń na stosowanie dodatków w żywieniu zwierząt oraz określono sposób uzasadniania i procedury przyznawania takich zezwoleń. W art. 10 tego rozporządzenia przewidziano ponowną ocenę dodatków dopuszczonych na mocy dyrektywy Rady 70/524/EWG ⁽²⁾.
- (2) Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1847/2003 ⁽³⁾ preparat *Saccharomyces cerevisiae* CNCM I-1079 został dopuszczony bez ograniczeń czasowych jako dodatek paszowy dla prosiąt, a rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2036/2005 ⁽⁴⁾ został on dopuszczony jako dodatek paszowy dla loch. Dodatek ten został następnie wpisany do rejestru dodatków paszowych jako istniejący produkt zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003.
- (3) Zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 w związku z jego art. 7 złożono wniosek o ponowną ocenę preparatu *Saccharomyces cerevisiae* CNCM I-1079 jako dodatku paszowego dla loch i prosiąt. Wnioskodawca wystąpił o sklasyfikowanie tego dodatku w kategorii „dodatki zootechniczne”. Do wniosku dołączone zostały dane szczegółowe oraz dokumenty wymagane na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003.
- (4) W opiniach z dnia 20 kwietnia 2016 r. i 4 lipca 2017 r. ⁽⁵⁾ Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) stwierdził, że w proponowanych warunkach stosowania preparat *Saccharomyces cerevisiae* CNCM I-1079 nie ma niekorzystnego wpływu na zdrowie zwierząt i ludzi ani na środowisko. Stwierdził on również, że dodatek ten jest skuteczny w odniesieniu do loch w celu uzyskania korzyści dla prosiąt ssących, oraz w odniesieniu do prosiąt odsadzonych od maciory, ponieważ skutkuje znaczącą poprawą wskaźnika przyrostu masy ciała w stosunku do ilości podawanej paszy. Zdaniem Urzędu nie ma potrzeby wprowadzania szczegółowych wymogów dotyczących monitorowania po wprowadzeniu do obrotu. Urząd poddał również weryfikacji sprawozdanie dotyczące metody analizy dodatku paszowego w paszy, przedłożone przez laboratorium referencyjne ustanowione rozporządzeniem (WE) nr 1831/2003.
- (5) Ocena preparatu *Saccharomyces cerevisiae* CNCM I-1079 dowodzi, że warunki udzielenia zezwolenia przewidziane w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 są spełnione. W związku z tym należy zezwolić na stosowanie preparatu, jak określono w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (6) Należy odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 1847/2003 i (WE) nr 2036/2005.
- (7) Ponieważ względy bezpieczeństwa nie wymagają natychmiastowego zastosowania zmian w warunkach zezwolenia, należy przewidzieć okres przejściowy, aby umożliwić zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymogów wynikających z zezwolenia.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29.⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 70/524/EWG z dnia 23 listopada 1970 r. dotycząca dodatków paszowych (Dz.U. L 270 z 14.12.1970, s. 1).⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1847/2003 dotyczące tymczasowego zezwolenia na nowe zastosowanie dodatku oraz stałego zezwolenia na dodatek już dopuszczony w paszach (Dz.U. L 269 z 21.10.2003, s. 3).⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2036/2005 z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie stałego zezwolenia na niektóre dodatki paszowe oraz tymczasowego zezwolenia na nowe zastosowanie niektórych już dopuszczonych dodatków paszowych. Dz.U. L 328 z 15.12.2005, s. 13.⁽⁵⁾ Dziennik EFSA 2016; 14(6):4478 oraz Dziennik EFSA 2017; 15(7):4932.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zezwolenie

Preparat wyszczególniony w załączniku, należący do kategorii „dodatki zootechniczne” i do grupy funkcjonalnej „stabilizatory flory jelitowej” zostaje dopuszczony jako dodatek stosowany w żywieniu zwierząt zgodnie z warunkami określonymi w załączniku.

Artykuł 2

Zmiana w rozporządzeniu (WE) nr 1847/2003

W rozporządzeniu (WE) nr 1847/2003 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się art. 2;
- 2) uchyla się załącznik II.

Artykuł 3

Zmiana w rozporządzeniu (WE) nr 2036/2005

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2036/2005 skreśla się pozycję nr E1703.

Artykuł 4

Środki przejściowe

Preparat wyszczególniony w załączniku oraz pasza zawierająca ten preparat, wyprodukowane i opatrzone etykietami przed dniem 29 września 2018 r. zgodnie z przepisami obowiązującymi przed dniem 29 marca 2018 r., mogą być nadal wprowadzane do obrotu i stosowane aż do wyczerpania zapasów.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 marca 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Numer identyfikacyjny dodatku	Nazwa posiadacza zezwolenia	Dodatek	Skład, wzór chemiczny, opis, metoda analityczna	Gatunek lub kategoria zwierzęcia	Maksymalny wiek	Minimalna zawartość	Maksymalna zawartość	Pozostałe przepisy	Data ważności zezwolenia
						jtk/kg mieszanki paszowej pełnoporcjowej o wilgotności 12 %			
Kategoria: dodatki zootechniczne. Grupa funkcjonalna: stabilizatory flory jelitowej									
4d1703	Danstar Ferment AG reprezentowany przez Lallemand SAS	Saccharomyces cerevisiae CNCM I-1079	Skład dodatku: Preparat <i>Saccharomyces cerevisiae</i> CNCM I-1079 zawierający co najmniej: — 1 × 10¹⁰ jtk/g dodatku (w postaci powlekanej); — 2 × 10¹⁰ jtk/g dodatku (w postaci niepowlekanej); Charakterystyka substancji czynnej: Żywotne komórki <i>Saccharomyces cerevisiae</i> CNCM I-1079 Metoda analityczna ⁽¹⁾ Oznaczenie liczby: metoda płytek lanych z użyciem agaru z chloramfenikolem, dekstrozą i ekstraktem drożdżowym (EN15789:2009) Analiza jakościowa: metoda łańcuchowej reakcji polimerazy (PCR) 15790:2008.	Lochy Prosięta odsadzone od maciory	—	1 × 10 ⁹	—	1. W informacjach na temat stosowania dodatku i premiksu należy wskazać warunki przechowywania oraz stabilność przy obróbce cieplnej. 2. Podmioty działające na rynku pasz ustanawiają procedury postępowania i środki organizacyjne dla użytkowników dodatku i premiksów, tak aby ograniczyć ewentualne zagrożenia związane z ich użytkowaniem. Jeżeli takich zagrożeń nie można wyeliminować lub ograniczyć do minimum za pomocą tych procedur i środków, dodatek i premiksy należy stosować przy użyciu środków ochrony indywidualnej, w tym ochrony dróg oddechowych. 3. Przeznaczony dla loch w celu uzyskania korzyści dla prosiąt ssących. 4. Przeznaczony dla prosiąt odsadzonych od maciory o masie wynoszącej maksymalnie około 35 kg.	29 marca 2028 r.

⁽¹⁾ Szczegóły dotyczące metod analitycznych można uzyskać pod następującym adresem laboratorium referencyjnego: <https://ec.europa.eu/jrc/en/eurl/feed-additives/evaluation-reports>

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2018/348**z dnia 8 marca 2018 r.**

w sprawie tymczasowego odstępstwa od reguł preferencyjnego pochodzenia ustanowionych w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/2446 w odniesieniu do rowerów dwukołowych i innych rowerów produkowanych w Kambodży w związku z korzystaniem, w ramach kumulacji, z części pochodzących z Malezji

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 64 ust. 6 oraz art. 66 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 ⁽²⁾ Unia udzieliła Kambodży ogólnych preferencji taryfowych („GSP”). System GSP ma zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r.
- (2) W rozporządzeniu (UE) nr 952/2013 przewidziano możliwość udzielenia krajom korzystającym z systemu GSP, w pewnych jasno określonych okolicznościach, odstępstw od reguł preferencyjnego pochodzenia w odniesieniu do niektórych towarów. Zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/2446 ⁽³⁾ kumulacja regionalna może być stosowana tylko w ramach jednej grupy regionalnej do krajów, które w momencie wywozu produktów do Unii są krajami korzystającymi z systemu GSP.
- (3) W dniu 13 października 2016 r. Kambodża wystąpiła z wnioskiem o przedłużenie na okres trzech lat odstępstwa udzielonego rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 822/2014 ⁽⁴⁾. Na podstawie tego odstępstwa Kambodża była uprawniona do tego, aby do celów ustalenia pochodzenia rowerów objętych pozycją HS 8712, przywożonych do Unii z Kambodży uznawać części pochodzące z Malezji za materiały pochodzące z Kambodży na podstawie kumulacji regionalnej w ramach systemu GSP, mimo że Malezja nie była krajem korzystającym z systemu GSP.
- (4) W swoim wniosku Kambodża uznała, że jej przemysł rowerowy poczynił znaczne wysiłki w celu stopniowego osiągnięcia pełnej zgodności z unijnymi zasadami pochodzenia dla krajów najsłabiej rozwiniętych (określonymi w załączniku 22-03 do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2446), w myśl których, aby produkt mógł zostać uznany za pochodzący z danego kraju najsłabiej rozwiniętego, wartość użytych do jego produkcji materiałów pochodzących z przywozu z innych krajów nie powinna przekraczać 70 % wartości produktu. Kambodża uznała jednak również, że potrzeba więcej czasu, aby przemysł ten osiągnął pełną zgodność z unijnymi zasadami pochodzenia dla krajów najsłabiej rozwiniętych.
- (5) W piśmie z dnia 17 lutego 2017 r. Komisja zwróciła się do Kambodży o przedłożenie informacji uzupełniających. W dniu 15 czerwca 2017 r. Kambodża odpowiedziała na to wezwanie, w wyniku czego jej wniosek uznano za kompletny.
- (6) W swojej odpowiedzi Kambodża wykazała, że podjęto wysiłki, aby przemysł rowerowy uczynić bardziej samodzielnym dzięki inwestycjom mającym na celu utworzenie dalszych linii produkcyjnych (służących np. do spawania lub malowania bądź produkcji ram lub obręczy). Kambodża wyjaśniła również, że producentom oferowano zachęty do zaopatrywania się w akcesoria rowerowe i materiały opakowaniowe u dostawców lokalnych w celu zwiększenia wartości dodanej wytwarzanej w Kambodży. W rezultacie Kambodża prowadzi obecnie własną politykę przyciągania inwestorów polegającą na tworzeniu klastrów przemysłowych w specjalnych strefach ekonomicznych w celu wspierania przemysłu rowerowego.
- (7) Kambodża podkreśla, że dodatkowy czas jest istotny, aby utrzymać tempo rozwoju kambodżańskiego przemysłu rowerowego i aby nowe projekty przyniosły rezultaty, w szczególności w zakresie wspierania inwestycji w innych krajach członkowskich ASEAN, co przyczyni się do zaspokojenia potrzeb kambodżańskiego przemysłu rowerowego w zakresie jakości i cen części rowerowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 (Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 822/2014 z dnia 28 lipca 2014 r. w sprawie odstępstwa od rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 w odniesieniu do reguł pochodzenia w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych dla rowerów produkowanych w Kambodży w związku z korzystaniem w ramach kumulacji z części rowerowych pochodzących z Malezji (Dz.U. L 223 z 29.7.2014, s. 19).

- (8) Na podstawie dodatkowych informacji można uznać, że przemysł rowerowy w Kambodży cieszy się obecnie zadowalającym poziomem autonomii, a dane zawarte w przedstawionym sprawozdaniu wskazują, że stałe spełnienie reguły pochodzenia, które umożliwiałoby wykorzystanie do 70 % materiałów niepochodzących z przywozu, jest obecnie osiągalne. Mając na uwadze tę poprawę, nie ma potrzeby przedłużania odstępstwa na długi okres ani obejmowania zakresem odstępstwa dużej liczby sztuk przywożonych do Unii. Jako że odstępstwo na 2016 r. dotyczyło 150 000 sztuk, do wspierania Kambodży w dążeniu do pełnego usamodzielnienia przemysłu wystarczy odstępstwo obejmujące 100 000 sztuk.
- (9) Niemniej jednak, jak wyjaśniła Kambodża w swoim wniosku, pełne wykorzystanie odstępstwa jest uzależnione od rytmu sezonowego, w którym okres zamawiania części (od października do grudnia) jest oddzielony od okresu przywozu tych części z innych krajów (od maja następnego roku do marca kolejnego roku). Aby odstępstwo mogło przynieść korzystne skutki, konieczne wydaje się więc udzielenie go na odpowiednio długi okres. Z tego samego powodu niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (10) Aby umożliwić skuteczne monitorowanie funkcjonowania odstępstwa, niezbędne jest nałożenie na władze Kambodży obowiązku regularnego powiadamiania Komisji o szczegółach świadectw pochodzenia na formularzu A wydanych w ramach odstępstwa.
- (11) Odstępstwo powinno dotyczyć wszystkich produktów objętych pozycją HS 8712 wykorzystujących części objęte pozycją HS 8714, pochodzące z Malezji.
- (12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W drodze odstępstwa od art. 55 ust. 2 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2446 Kambodża jest uprawniona do powoływania się na regionalną kumulację pochodzenia zgodnie z przepisami tytułu II rozdział 1 sekcja 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2446 przy stosowaniu części objętych pozycją HS 8714, pochodzących z Malezji, do produkcji rowerów dwukołowych i innych rowerów objętych pozycją HS 8712, wywożonych do Unii.
2. Dowody pochodzenia części, o których mowa w ust. 1, sporządza się zgodnie z przepisami tytułu II rozdział 2 sekcja 2 podsekcja 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 ⁽¹⁾.

Artykuł 2

Odstępstwo przewidziane w art. 1 ma zastosowanie do produktów objętych pozycją HS 8712 wywożonych z Kambodży i zgłaszanych do dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii w okresie i w odniesieniu do ilości określonych w załączniku.

Artykuł 3

Ilościami określonymi w załączniku do niniejszego rozporządzenia zarządza się zgodnie z art. 49–54 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2447.

Artykuł 4

W polu 4 świadectwa pochodzenia na formularzu A, wydanego przez właściwe organy Kambodży, lub oświadczenia o pochodzeniu sporządzonego przez eksporterów zarejestrowanych w Kambodży w odniesieniu do produktów, o których mowa w art. 2, umieszcza się następujący wpis:

— „Derogation — Commission Implementing Regulation (EU) 2018/348”.

Do końca miesiąca następującego po zakończeniu każdego kwartału kalendarzowego właściwe organy Kambodży przesyłają Komisji kwartalne sprawozdanie dotyczące ilości produktów, o których mowa w art. 2, w odniesieniu do których wydano świadectwa pochodzenia na formularzu A, oraz numery seryjne tych świadectw.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 558).

Artykuł 5

Właściwe organy Kambodży są zobowiązane do stosowania wszelkich niezbędnych środków, aby zapewnić zgodność z art. 1 i 4, oraz do wprowadzenia i utrzymywania wszelkich struktur i systemów administracyjnych, aby zapewnić prawidłowe stosowanie odstępstwa, o którym mowa w art. 1, i prawidłową współpracę administracyjną zarówno z władzami Malezji, jak i z Komisją Europejską oraz organami celnymi państw członkowskich Unii, zgodnie z przepisami tytułu II rozdział 2 sekcja 2 podsekcja 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2447.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 marca 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Numer porządkowy	Kod CN	Opis towarów	Okres	Ilość (w sztukach)
09.8094	8712	Rowery dwukołowe i pozostałe rowery (włączając trzykołowe wózki-rowery dostawcze), bezsilnikowe	Od dnia 9 marca 2018 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.	100 000

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2018/349**z dnia 8 marca 2018 r.****zmieniające po raz 282. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z organizacjami ISIL (Daisz) i Al-Kaida**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z organizacjami ISIL (Daisz) i Al-Kaida ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 1 lit. a) i art. 7a ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zawiera wykaz osób, grup i podmiotów, których fundusze oraz zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu na mocy tego rozporządzenia.
- (2) W dniu 6 marca 2018 r. Komitet ds. Sankcji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych zdecydował się dodać trzy wpisy do wykazu osób, grup i podmiotów, w odniesieniu do których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002.
- (3) W celu zapewnienia skuteczności środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powinno ono wejść w życie w trybie natychmiastowym,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 marca 2018 r.

*W imieniu Komisji,**za Przewodniczącego,**Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej*

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 9.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule „Osoby fizyczne” dodaje się wpisy w brzmieniu:

- a) „Salim Mustafa Muhammad Al-Mansur (alias: a) Salim Mustafa Muhammad Mansur Al-Ifri; b) Saleem Al-Ifri; c) Salim Mansur Mustafa; d) Salim Mansur; e) Hajji Salim Al-Shaklar). Data urodzenia: a) 20.2.1962 b) 1959. Miejsce urodzenia: a) Bagdad, Irak; b) Tel Afar, prowincja Nineveh, Irak. Obywatelstwo: irackie. Nr paszportu: nr iracki A6489694, wydany 2.9.2013 (ważny do 31.8.2021). Krajowy nr identyfikacyjny: a) iracki krajowy dokument tożsamości 00813602, wydany 18.9.2011; b) irackie zaświadczenie obywatelstwa irackiego 300397, wydane 25.6.2013. Adres: a) 17 Tamoż, Mosul, Irak (poprzedni adres); b) Tel Afar – Al-Saad, Mosul, Irak (poprzedni adres). Inne informacje: Opis fizyczny: kolor włosów: czarny; kolor oczu: bursztynowy; wzrost: 170 cm; mówi w języku arabskim. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 7d ust. 2 lit. i): 6.3.2018.”;
- b) „Umar Mahmud Irhayyim Al-Kubaysi (alias: a) Umar Mahmud Rahim al-Kubaysi; b) Omar Mahmood Irhayyim Al-Fayyadh; c) Umar Mahmud Rahim; d) Umar Mahmud Rahim Al-Qubaysi; e) Umar Mahmud Al-Kubaysi Arhaym; f) Umar Mahmud Arhaym; g) Omar Mahmood Irhayyim; h) Omar Mahmood Irhayyim Al-Fayyadh Al-Kobaisi; i) Umar al-Kubaysi). Data urodzenia: a) 16.6.1967; b) 1.1.1967. Miejsce urodzenia: Al-Qaim, prowincja Al-Anbar, Irak. Obywatelstwo: irackie. Nr paszportu: nr iracki A4059346, wydany 29.5.2013 w Bagdadzie, Irak (ważny do 27.5.2021). Krajowy nr identyfikacyjny: a) iracki krajowy dokument tożsamości 00405771, wydany 20 maja 2013 r. w Iraku; b) irackie zaświadczenie obywatelstwa irackiego 540763, wydane 13.2.1984. Adres: Al-Qaim, prowincja Al-Anbar, Irak. Inne informacje: Opis fizyczny: Płeć: mężczyzna, kolor włosów: czarny; wzrost: 175 cm; mówi w języku arabskim. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 7d ust. 2 lit. i): 6.3.2018.”;

2) w tytule „Osoby prawne, grupy i podmioty” dodaje się wpis w brzmieniu:

„Al-Kawthar Money Exchange (alias: a) Al Kawthar Co.; b) Al Kawthar Company; c) Al-Kawthar Hawala). Adres: Al-Qaim, prowincja Al-Anbar, Irak. Inne informacje: przedsiębiorstwo zajmujące się wymianą walutową, właściciel: Umar Mahmud Irhayyim al-Kubaysi od połowy 2016 r., założone w 2000 r., licencja nr 202 wydana 17.5.2000, w międzyczasie odebrana. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 7d ust. 2 lit. i): 6.3.2018.”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI (UE) 2018/350

z dnia 8 marca 2018 r.

zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE w odniesieniu do oceny ryzyka organizmów zmodyfikowanych genetycznie dla środowiska naturalnego

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającą dyrektywę Rady 90/220/EEG⁽¹⁾, w szczególności jej art. 27,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2001/18/WE określa wymogi dotyczące oceny ryzyka organizmów zmodyfikowanych genetycznie („GMO”) dla środowiska naturalnego.
- (2) W dniu 4 grudnia 2008 r. Rada przyjęła konkluzje w sprawie GMO, w których podkreśliła konieczność aktualizacji i ulepszenia oceny ryzyka GMO dla środowiska naturalnego, w szczególności w zakresie oceny długoterminowych skutków dla środowiska.
- (3) Na wniosek Komisji Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) przyjął w październiku 2010 r. opinię naukową określającą wytyczne w sprawie oceny ryzyka środowiskowego przeprowadzanej dla roślin zmodyfikowanych genetycznie⁽²⁾ („wytyczne”), która jest aktualizacją wcześniejszych wytycznych. Inne wytyczne wydane przez EFSA i Europejską Agencję Leków są istotne pod kątem oceny ryzyka dla środowiska naturalnego związanego z GMO innymi niż rośliny.
- (4) Art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/412⁽³⁾ stanowi, że do dnia 3 kwietnia 2017 r. Komisja musi zaktualizować załączniki do dyrektywy 2001/18/WE w odniesieniu do oceny ryzyka środowiskowego, mając na uwadze uwzględnienie wytycznych, które nie są prawnie wiążące.
- (5) Do dyrektywy 2001/18/WE należy włączyć najważniejsze elementy wytycznych w celu dostosowania jej do postępu technicznego i biorąc pod uwagę doświadczenie zdobyte w ocenie ryzyka roślin zmodyfikowanych genetycznie dla środowiska naturalnego. Powinna być przy tym przestrzegana zasada przeprowadzania oceny ryzyka dla środowiska naturalnego w poszczególnych przypadkach.
- (6) Wytyczne zostały zasadniczo przygotowane dla zgłoszeń na potrzeby wprowadzania do obrotu („zgłoszenia zgodnie z częścią C”) zmodyfikowanych genetycznie roślin, podczas gdy załącznik II do dyrektywy 2001/18/WE stosuje się zarówno do zgłoszeń zgodnie z częścią C, jak i do zgłoszeń do celów innych niż wprowadzanie do obrotu („zgłoszenia zgodnie z częścią B”). W związku z tym niektóre wymogi wynikające z włączenia wytycznych do załącznika II powinny mieć zastosowanie tylko do zgłoszeń zgodnie z częścią C, ponieważ byłyby one nieistotne lub nieproporcjonalne w przypadku zgłoszeń zgodnie z częścią B, które zasadniczo dotyczą uwolnień eksperymentalnych.
- (7) Część C załącznika II do dyrektywy 2001/18/WE dotyczy metodyki oceny ryzyka dla środowiska naturalnego. Należy ją zaktualizować w celu uwzględnienia w szczególności terminologii używanej do opisu sześciu kroków podejścia do oceny zawartego w wytycznych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1.

⁽²⁾ Dziennik EFSA 2010;8(11):1879.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/412 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2001/18/WE w zakresie umożliwienia państwom członkowskim ograniczenia lub zakazu uprawy organizmów zmodyfikowanych genetycznie (GMO) na swoim terytorium (Dz.U. L 68 z 13.3.2015, s. 1).

- (8) Część D załącznika II do dyrektywy 2001/18/WE ma zastosowanie do wniosków z oceny ryzyka dla środowiska naturalnego i zawiera dwie odrębne sekcje dotyczące odpowiednio GMO innych niż rośliny wyższe (sekcja D.1) i zmodyfikowanych genetycznie roślin wyższych (sekcja D.2). W wytycznych bierze się pod uwagę siedem konkretnych obszarów ryzyka, które należy uwzględnić w ocenie ryzyka GMO dla środowiska naturalnego w celu wyciągnięcia wniosków. Należy zatem zaktualizować strukturę i treść sekcji D.2 w załączniku II, aby odzwierciedlić te obszary ryzyka.
- (9) Jeżeli ocena ryzyka dla środowiska naturalnego dotyczy rośliny genetycznie zmodyfikowanej odpornej na herbicydy, jej zakres powinien być zgodny z dyrektywą 2001/18/WE. Ocena ryzyka środowiskowego stosowania środka ochrony roślin, w tym na roślinie zmodyfikowanej genetycznie, wchodzi w zakres rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 ⁽¹⁾ i jest przeprowadzana na szczeblu państwa członkowskiego w celu uwzględnienia szczególnych warunków rolnych.
- (10) Załącznik III B do dyrektywy 2001/18/WE określa informacje wymagane w zgłoszeniach dotyczących uwolnień zmodyfikowanych genetycznie roślin wyższych i ma zastosowanie zarówno do zgłoszeń zgodnie z częścią C, jak i do zgłoszeń zgodnie z częścią B. Należy zmienić jego strukturę, treść i poziom szczegółowości, aby zapewnić jego zgodność z wytycznymi. Jako że większość zmian wynikających z wytycznych dotyczy oceny ryzyka dla środowiska naturalnego dla zgłoszeń zgodnie z częścią C oraz w celu zapewnienia przejrzystości i wprowadzenia uproszczeń dla zgłaszających i właściwych organów, należy zmienić strukturę załącznika III B, oddzielając wymogi dotyczące zgłoszeń zgodnie z częścią C od wymogów dotyczących zgłoszeń zgodnie z częścią B.
- (11) Większość wniosków o zezwolenie na wprowadzenie do obrotu roślin zmodyfikowanych genetycznie składanych jest zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾. W celu uproszczenia należy zatem w miarę możliwości dostosować kolejność informacji wymaganych dla zgłoszeń zgodnie z częścią C w załączniku III B do dyrektywy 2001/18/WE z kolejnością przyjętą w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 503/2013 ⁽³⁾.
- (12) W załączniku IV do dyrektywy 2001/18/WE określono dodatkowe wymogi w zakresie informacji tylko w odniesieniu do zgłoszeń zgodnie z częścią C. Wymogi określone w tym załączniku dotyczące metod wykrywania należy zaktualizować w związku z postępem technicznym, w szczególności w odniesieniu do przedkładania materiałów przez zgłaszających.
- (13) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 30 dyrektywy 2001/18/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W załącznikach II, III, III B i IV do dyrektywy 2001/18/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 29 września 2019 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 503/2013 z dnia 3 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosków o zatwierdzenie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 641/2004 i (WE) nr 1981/2006 (Dz.U. L 157 z 8.6.2013, s. 1).

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 marca 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W dyrektywie 2001/18/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) sekcja C otrzymuje brzmienie:

„C. **Metodologia**

Do celów wdrażania niniejszej sekcji w zakresie zgłoszeń zgodnie z częścią C dostępne są wytyczne Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności.

C.1. Ogólne i szczegółowe uwagi dotyczące oceny ryzyka dla środowiska naturalnego

1. *Zamierzone i niezamierzone zmiany*

W ramach identyfikacji i oceny potencjalnych skutków niepożądanych, o których mowa w sekcji A, w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego identyfikuje się zamierzone i niezamierzone zmiany wynikające z modyfikacji genetycznej i ocenia się ich potencjalne skutki niepożądane dla zdrowia ludzkiego i środowiska.

Zamierzone zmiany wynikające z modyfikacji genetycznej to zmiany, które mają wystąpić i są zgodne z pierwotnymi założeniami modyfikacji genetycznej.

Niezamierzone zmiany wynikające z modyfikacji genetycznej to konsekwentne zmiany wykraczające poza zamierzone zmiany wynikające z wprowadzenia modyfikacji genetycznej.

Zamierzone i niezamierzone zmiany mogą mieć wpływ na zdrowie ludzkie i środowisko: bezpośredni lub pośredni, natychmiastowy lub opóźniony.

2. *Długoterminowe skutki niepożądane i kumulacyjne skutki długoterminowe niepożądane w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego dla zgłoszeń zgodnie z częścią C*

Długoterminowe skutki GMO to skutki wynikające albo z opóźnionej reakcji organizmów i ich organizmów potomnych na długoterminowe lub chroniczne narażenie na GMO, albo ze stosowania GMO na szeroką skalę w czasie i przestrzeni.

Przy identyfikacji i ocenie potencjalnych długoterminowych skutków niepożądanych GMO na zdrowie ludzkie i środowisko bierze się pod uwagę:

- a) długoterminowe interakcje GMO ze środowiskiem, do którego ma nastąpić uwolnienie;
- b) właściwości GMO istotne w perspektywie długoterminowej;
- c) dane uzyskane z wielokrotnych zamierzonych uwolnień lub wprowadzania na rynek GMO przez długi czas.

Przy identyfikacji i ocenie potencjalnych kumulacyjnych niepożądanych skutków długoterminowych, o których mowa w części wprowadzającej załącznika II, bierze się również pod uwagę GMO w zamierzony sposób uwolnione lub wprowadzone na rynek w przeszłości.

3. *Jakość danych*

W celu przeprowadzenia oceny ryzyka dla środowiska naturalnego w przypadku zgłoszenia zgodnie z częścią C niniejszej dyrektywy zgłaszający zobowiązany jest do zebrania już dostępnych danych z literatury naukowej lub z innych źródeł, w tym sprawozdań z monitorowania, oraz do zgromadzenia niezbędnych danych poprzez przeprowadzenie, tam gdzie jest to możliwe, odpowiednich badań. W stosownych przypadkach uzasadnia on w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego, dlaczego zgromadzenie danych poprzez badania nie jest możliwe.

Ocenę ryzyka dla środowiska naturalnego w przypadku zgłoszeń zgodnie z częścią B dyrektywy należy oprzeć co najmniej na już dostępnych danych z literatury naukowej lub z innych źródeł i można ją uzupełnić dodatkowymi danymi zgromadzonymi przez zgłaszającego.

Jeżeli w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego podano dane zgromadzone poza Europą, należy uzasadnić ich zasadność dla środowiska w Unii, do którego ma nastąpić uwolnienie.

W przypadku zgłoszeń zgodnie z częścią C niniejszej dyrektywy dane podane w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego muszą spełniać następujące wymogi:

- a) jeżeli w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego uwzględnia się badania toksykologiczne przeprowadzone w celu oceny ryzyka dla zdrowia ludzkiego lub zdrowia zwierząt, zgłaszający przedstawia dowody potwierdzające, że badania zostały przeprowadzone w ośrodkach, które przestrzegają:
 - (i) wymogów dyrektywy 2004/10/WE; lub
 - (ii) »zasad dobrej praktyki laboratoryjnej OECD« (GLP), jeżeli badania te są przeprowadzane poza Unią;
- b) jeżeli w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego uwzględnia się badania inne niż toksykologiczne, badania te:
 - (i) muszą być zgodne z zasadami dobrej praktyki laboratoryjnej (GLP) określonymi w dyrektywie 2004/10/WE, jeżeli mają one zastosowanie; lub
 - (ii) muszą być przeprowadzane przez organizację akredytowaną na podstawie właściwej normy ISO lub
 - (iii) w przypadku braku właściwej normy ISO muszą być przeprowadzane zgodnie z uznanymi normami międzynarodowymi;
- c) informacje dotyczące wyników uzyskanych z badań, o których mowa w lit. a) i b), oraz dotyczące protokołów badań muszą być rzetelne i wyczerpujące i zawierać dane nieprzetworzone, w formacie elektronicznym odpowiednim do przeprowadzania analizy statystycznej lub innej analizy;
- d) zgłaszający określa, jeżeli jest to możliwe, rozmiar skutków, których wykryciu służy każde przeprowadzone badanie, wraz z uzasadnieniem;
- e) wybór obszarów do testów polowych musi być oparty na właściwych środowiskach, do których ma nastąpić uwolnienie, pod kątem potencjalnego narażenia i skutków, które byłyby obserwowane w miejscu uwolnienia danego GMO. Wybór uzasadnia się w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego;
- f) niezmodyfikowany genetycznie organizm porównawczy musi być właściwy dla danego środowiska, do którego ma nastąpić uwolnienie, a jego podłoże genetyczne musi być porównywalne z danym GMO. Wybór organizmu porównawczego uzasadnia się w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego.

4. Złożone modyfikacje genetyczne w zgłoszeniach zgodnie z częścią C

W zgłoszeniach zgodnie z częścią C do oceny ryzyka dla środowiska naturalnego w przypadku GMO zawierającego złożone modyfikacje genetyczne zastosowanie ma, co następuje:

- a) zgłaszający przedkłada ocenę ryzyka dla środowiska naturalnego dla każdej pojedynczej modyfikacji genetycznej w GMO lub odnosi się do już przedłożonych zgłoszeń dla danych pojedynczych modyfikacji genetycznych;
- b) zgłaszający przedkłada ocenę następujących aspektów:
 - (i) stabilność modyfikacji genetycznych;
 - (ii) ekspresja modyfikacji genetycznych;
 - (iii) potencjalne efekty addytywne, synergiczne lub antagonistyczne wynikające z kombinacji modyfikacji genetycznych;
- c) jeżeli organizmy potomne GMO mogą zawierać różne subkombinacje złożonych modyfikacji genetycznych, zgłaszający przedstawia naukowe uzasadnienie potwierdzające brak potrzeby przedstawienia danych doświadczalnych dla tych subkombinacji niezależnie od ich pochodzenia lub, w przypadku braku takiego uzasadnienia, przedstawia właściwe dane doświadczalne.

C.2. Charakterystyka GMO i uwolnień

W ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego uwzględnia się odpowiednie informacje techniczne i naukowe dotyczące właściwości:

- organizmu(-ów) biorcy lub rodzicielskiego;
- modyfikacji genetycznej, polegającej na insercji lub delecji materiału genetycznego, a także istotnych informacji na temat wektora i organizmu dawcy;
- danego GMO;
- zamierzonego uwolnienia lub zastosowania z uwzględnieniem jego skali;
- potencjalnego środowiska, do którego dane GMO zostanie uwolnione oraz do którego transgen może się przedostać; oraz
- interakcję(-e) pomiędzy tymi właściwościami.

W ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego uwzględnia się odpowiednie informacje z poprzednich uwolnień takich samych lub podobnych GMO i organizmów o podobnych cechach i oddziaływaniu biotycznym i abiotycznym z podobnymi środowiskami, w tym informacje pochodzące z monitorowania takich organizmów, z zastrzeżeniem art. 6 ust. 3 i art. 13 ust. 4.

C.3. Etapy oceny ryzyka dla środowiska naturalnego

Ocenę ryzyka dla środowiska naturalnego, o której mowa w art. 4, 6, 7 i 13, przeprowadza się w odniesieniu do każdego właściwego obszaru ryzyka, o którym mowa w sekcji D1 lub w sekcji D2, w następujących sześciu etapach:

1. Sformułowanie problemu wraz z identyfikacją zagrożeń:

W sformułowaniu problemu:

- a) określa się wszelkie zmiany we właściwościach organizmu związane z modyfikacją genetyczną poprzez porównanie właściwości GMO z właściwościami wybranych organizmów porównawczych niezmodyfikowanych genetycznie w danych warunkach uwolnienia lub zastosowania;
- b) określa się potencjalne skutki niepożądane na zdrowie ludzkie lub środowisko, związane ze zmianami określonymi zgodnie z lit. a) powyżej;

Potencjalnych skutków niepożądanych nie można zignorować na podstawie małego prawdopodobieństwa ich wystąpienia.

Potencjalne skutki niepożądane będą różne w różnych przypadkach i mogą obejmować:

- wpływ na dynamikę populacji gatunków w środowisku, do którego ma nastąpić uwolnienie, i genetyczną różnorodność każdej z tych populacji, co może prowadzić do potencjalnej utraty różnorodności biologicznej,
- zmienioną podatność na czynniki chorobotwórcze ułatwiające upowszechnianie się chorób zakaźnych lub powstawanie nowych rezerwuarów lub wektorów,
- zmniejszenie skuteczności metod zapobiegawczych i leczniczych stosowanych w medycynie, weterynarii lub ochronie roślin, np. poprzez transfer genów powodujących oporność na antybiotyki wykorzystywane w medycynie lub weterynarii,
- wpływ na biogeochemię (cykle biogeochemiczne), w szczególności obieg węgla i azotu, poprzez zmiany w rozkładzie substancji organicznych obecnych w glebie,
- choroby ludzi, w tym działanie alergiczne lub toksyczne,
- choroby zwierząt i roślin, w tym działanie toksyczne oraz w przypadku zwierząt, w stosownych przypadkach, działanie alergiczne.

Jeżeli zidentyfikowane zostają potencjalne niepożądane skutki długoterminowe GMO, ocenia się je w badaniach dokumentacji, przy użyciu, jeżeli jest to możliwe, jednego z poniższych źródeł lub większej ich liczby:

- (i) dane z poprzednich doświadczeń;
- (ii) dostępne dane naukowo-techniczne;
- (iii) modelowanie matematyczne;

c) określa się odpowiednie punkty końcowe oceny.

Potencjalne skutki niepożądane, które mogą mieć wpływ na odpowiednie punkty końcowe oceny, bierze się pod uwagę na kolejnych etapach oceny ryzyka.

d) określa się i opisuje drogi i inne mechanizmy narażenia, w których mogą wystąpić skutki niepożądane.

Skutki niepożądane mogą wystąpić bezpośrednio lub pośrednio przez drogi lub mechanizmy narażenia, które mogą obejmować:

- rozprzestrzenianie się GMO w środowisku naturalnym,
- przenoszenie dodanego materiału genetycznego do tego samego organizmu lub innych organizmów, niezależnie od tego, czy zostały one wcześniej zmodyfikowane genetycznie, czy też nie,
- niestabilność fenotypową i genetyczną,
- wzajemne oddziaływanie z innymi organizmami,
- zmiany w gospodarowaniu, w stosownych przypadkach również w praktykach rolniczych;

e) formułuje się możliwe do przetestowania hipotezy i definiuje się odpowiednie punkty końcowe wynikające z pomiaru, umożliwiające w miarę możliwości ocenę ilościową potencjalnych skutków niepożądanych;

f) analizuje się ewentualne czynniki niepewności, w tym braków w wiedzy i ograniczeń metodologicznych.

2. Charakterystyka zagrożeń

Należy dokonać oceny rozmiaru każdego potencjalnego skutku niepożądanego. W ocenie należy przyjąć założenie, że dany skutek niepożądany wystąpi. W ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego należy wziąć pod uwagę, że na rozmiar tego skutku prawdopodobnie będą mieć wpływ zarówno środowisko, do którego ma nastąpić uwolnienie danego GMO, jak i skala i warunki uwolnienia.

W miarę możliwości ocenę należy wyrazić ilościowo.

Jeżeli ocena jest wyrażona jakościowo, należy zastosować opis według kategorii («wysokie», «umiarkowane», «niskie» lub «nieistotne») oraz wyjaśnić skalę skutku dla każdej kategorii.

3. Charakterystyka narażenia

Należy ocenić prawdopodobieństwo wystąpienia każdego potencjalnego skutku niepożądanego, tak aby w miarę możliwości określić narażenie ilościowo jako względną miarę prawdopodobieństwa, lub w przeciwnym razie określić narażenie jakościowo. Pod uwagę bierze się charakterystykę środowiska, do którego ma nastąpić uwolnienie, i zakres zgłoszenia.

Jeżeli ocena jest wyrażona jakościowo, należy zastosować opis narażenia według kategorii («wysokie», «umiarkowane», «niskie» lub «nieistotne») oraz wyjaśnić skalę skutku dla każdej kategorii.

4. Charakterystyka ryzyka

Ryzyko charakteryzuje się, dla każdego potencjalnego skutku niepożądanego, jako kombinację rozmiaru tego skutku i prawdopodobieństwa wystąpienia tego skutku niepożądanego, tak aby oszacować ryzyko ilościowo lub półilościowo.

Jeżeli nie są możliwe szacunki ilościowe lub półilościowe, określa się jakościowe oszacowanie ryzyka. W takim przypadku należy zastosować opis narażenia według kategorii ryzyka («wysokie», «umiarkowane», «niskie» lub «nieistotne») oraz wyjaśnić skalę skutku dla każdej kategorii.

W stosownych przypadkach należy opisać niepewność dla każdego rozpoznanego czynnika ryzyka i w miarę możliwości wyrazić ją ilościowo.

5. Strategie zarządzania ryzykiem

Jeżeli wskazane zostaną ryzyka, które ze względu na swoją charakterystykę wymagają środków zarządzania ryzykiem, proponuje się strategię zarządzania ryzykiem.

Strategie zarządzania ryzykiem opisuje się pod kątem ograniczania zagrożenia albo narażenia, lub zagrożenia i narażenia, przy czym muszą być one proporcjonalne do planowanego poziomu ograniczenia ryzyka, skali i warunków uwolnienia oraz poziomów niepewności wskazanych w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego.

W miarę możliwości należy określić ilościowo uzyskany poziom ograniczenia ogólnego ryzyka.

6. Ocena ogólnego ryzyka i wnioski

Jakościową i w miarę możliwości ilościową ocenę ogólnego ryzyka GMO przeprowadza się z uwzględnieniem wyników charakterystyki ryzyka, proponowanych strategii zarządzania ryzykiem i odpowiednich poziomów niepewności.

W ogólnej ocenie ryzyka uwzględnia się w stosownych przypadkach strategię zarządzania ryzykiem proponowane dla każdego rozpoznanego czynnika ryzyka.

W ogólnej ocenie ryzyka i we wnioskach proponuje się również szczególne wymogi dotyczące planu monitorowania GMO i, w stosownych przypadkach, monitorowania skuteczności proponowanych środków zarządzania ryzykiem.

W przypadku zgłoszeń zgodnie z częścią C dyrektywy ogólna ocena ryzyka zawiera również wyjaśnienie założeń przyjętych przy ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego oraz rodzaju i wielkości czynników niepewności powiązanych z czynnikami ryzyka oraz uzasadnienie zaproponowanych środków zarządzania ryzykiem.”;

b) tytuł i akapit wstępny sekcji D otrzymują brzmienie:

„D. Wnioski dotyczące szczególnych obszarów ryzyka w ocenie ryzyka dla środowiska naturalnego

Wnioski dotyczące potencjalnego wpływu na środowisko naturalne w danych środowiskach, do których ma nastąpić uwolnienie, wynikające z uwolnienia lub wprowadzenia do obrotu GMO sporządza się dla każdego odnośnego obszaru ryzyka wymienionego w sekcji D1 dla GMO innych niż rośliny wyższe lub w sekcji D2 dla genetycznie zmodyfikowanych roślin wyższych, na podstawie oceny ryzyka dla środowiska naturalnego przeprowadzonej zgodnie z zasadami określonymi w sekcji B i metodologią opisaną w sekcji C, oraz na podstawie informacji wymaganych na podstawie załącznika III.”;

c) sekcja D.2. otrzymuje brzmienie:

„D.2. W przypadku genetycznie zmodyfikowanych roślin wyższych (GMHP)

»rośliny wyższe« oznaczają rośliny należące do grupy systematycznej *Spermatophytae* (*Gymnospermae* i *Angiospermae*).

1. Trwałość i inwazyjność GMHP, w tym transfer genów z rośliny do rośliny
2. Transfer genów z rośliny do mikroorganizmów
3. Wzajemne oddziaływanie GMHP z organizmami docelowymi
4. Wzajemne oddziaływanie GMHP z organizmami innymi niż docelowe

5. Wpływ poszczególnych technik uprawy, zarządzania i zbioru
6. Skutki dla procesów biogeochemicznych
7. Wpływ na zdrowie ludzkie i zdrowie zwierząt.”;

2) załącznik III otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK III

INFORMACJE WYMAGANE W ZGŁOSZENIU

Zgłoszenia, o których mowa w częściach B i C niniejszej dyrektywy, co do zasady zawierają informacje określone w załączniku III A – w przypadku GMO innych niż rośliny wyższe – lub w załączniku III B – w przypadku genetycznie zmodyfikowanych roślin wyższych.

Przekazanie danego podzbioru informacji wymienionego w załączniku III A lub w załączniku III B nie jest wymagane, jeżeli nie jest on istotny ani niezbędny do celów oceny ryzyka w kontekście danego zgłoszenia, zwłaszcza w związku z właściwościami danego GMO, skalą i warunkami uwolnienia lub zamierzonymi warunkami użytkowania.

Właściwy poziom szczegółowości dla każdego podzbioru informacji może również się różnić w zależności od charakteru i skali proponowanego uwolnienia.

Dla każdego wymaganego podzbioru informacji należy podać:

- (i) streszczenia i wyniki badań, o których mowa w zgłoszeniu, wraz z wyjaśnieniem ich znaczenia dla oceny ryzyka dla środowiska naturalnego w stosownych przypadkach;
- (ii) w przypadku zgłoszeń, o których mowa w części C niniejszej dyrektywy, załączniki zawierające szczegółowe informacje dotyczące tych badań, wraz z opisem użytych metod i materiałów lub z odniesieniem do znormalizowanych lub uznanych w skali międzynarodowej metod oraz z nazwą organu lub organów odpowiedzialnych za przeprowadzenie badań.

Przyszły rozwój w zakresie modyfikacji genetycznej może wymagać dostosowania niniejszego załącznika do postępu technicznego lub opracowania wskazówek uzupełniających niniejszy załącznik. Możliwe jest też dalsze zróżnicowanie wymagań dotyczących informacji w przypadku różnych rodzajów GMO, np. roślin i drzew wieloletnich, organizmów jednokomórkowych, ryb lub owadów, albo w przypadku szczególnych zastosowań GMO, takich jak opracowywanie szczepionek, w miarę nabywania w Unii odpowiedniego doświadczenia w zakresie zgłoszeń dotyczących uwalniania danych GMO.”;

3) załącznik III B otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK III B

**INFORMACJE WYMAGANE W ZGŁOSZENIU DOTYCZĄCYM UWOLNIENIA ZMODYFIKOWANYCH
GENETYCZNIE ROŚLIN WYŻSZYCH (GMHP) (GYMNOSPERMAE I ANGIOSPERMAE)**

I. INFORMACJE WYMAGANE W ZGŁOSZENIACH SKŁADANYCH ZGODNIE Z ART. 6 ORAZ 7

A. Informacje ogólne

1. Nazwa i adres zgłaszającego (spółka lub instytut)
2. Nazwisko, kwalifikacje i doświadczenie odpowiedzialnego(-ych) za uwolnienie naukowca(-ów)
3. Tytuł projektu
4. Informacje dotyczące uwolnienia
 - a) Cel uwolnienia
 - b) Przewidywana data i czas trwania uwolnienia
 - c) Metoda uwalniania GMHP

- d) Metoda przygotowania i utrzymywania miejsca uwolnienia przed i po jego dokonaniu, z uwzględnieniem metod prowadzenia upraw i zbiorów
 - e) Przybliżona liczba roślin (lub liczba roślin przypadająca na m²)
5. Informacje dotyczące miejsca uwolnienia
- a) Lokalizacja i wielkość miejsca (miejsc) uwolnienia
 - b) Opis ekosystemu w miejscu uwolnienia, z uwzględnieniem klimatu, fauny i flory
 - c) Obecność zgodnych pod względem płciowym pokrewnych gatunków roślin dzikich lub uprawnych
 - d) Sąsiedztwo urzędowo uznanych biotopów lub obszarów chronionych, na które uwolnienie może mieć wpływ

B. Informacje naukowe

1. Informacje dotyczące roślin biorców lub, w stosownych przypadkach, roślin rodzicielskich
- a) pełna nazwa:
 - (i) rodzina
 - (ii) rodzaj
 - (iii) gatunek
 - (iv) podgatunek
 - (v) odmiana lub linia hodowlana
 - (vi) nazwa zwyczajowa
 - b) geograficzne rozmieszczenie i uprawa rośliny w obrębie Unii
 - c) informacje dotyczące rozmnażania:
 - (i) sposób(-oby) rozmnażania
 - (ii) szczególne czynniki wpływające na rozmnażanie, jeżeli takie występują
 - (iii) czas trwania pokolenia
 - d) zgodność płciowa z innymi gatunkami roślin uprawnych lub dzikich, łącznie z rozmieszczeniem w Europie zgodnych gatunków
 - e) zdolność przetrwania:
 - (i) zdolność do tworzenia form przetrwalnikowych
 - (ii) szczególne czynniki wpływające na przetrwanie, jeżeli takie występują
 - f) rozprzestrzenianie:
 - (i) sposoby i zasięg rozprzestrzeniania
 - (ii) szczególne czynniki wpływające na rozprzestrzenianie, jeżeli takie występują
 - g) w przypadku gatunków roślin, które normalnie nie występują w Unii, opis naturalnego siedliska roślin, obejmujący informacje na temat naturalnych drapieżników, pasożytów, konkurentów i symbiontów
 - h) potencjalne wzajemne oddziaływania między rośliną, która jest istotna dla danego GMHP, a organizmami w ekosystemie, w którym zwykle ona występuje, lub w innych miejscach, z uwzględnieniem toksycznego wpływu na ludzi, zwierzęta i inne organizmy.
2. Charakterystyka molekularna
- a) informacje dotyczące modyfikacji genetycznej
 - (i) opis metod zastosowanych w celu dokonania modyfikacji genetycznej

- (ii) rodzaj i źródło wykorzystywanego wektora
 - (iii) źródło kwasu(-ów) nukleinowego(-ych) wykorzystanego(-ych) do celów transformacji, wielkość i zamierzona funkcja każdego fragmentu stanowiącego część składową regionu przeznaczonego do insercji
 - b) informacje dotyczące GMHP
 - (i) ogólny opis cech i właściwości, które zostały wprowadzone lub zmienione
 - (ii) informacje dotyczące sekwencji, które zostały dodane albo usunięte:
 - rozmiar i liczba kopii wszystkich insertów oraz metody zastosowane do określenia ich charakterystyki
 - w przypadku delecji – wielkość i funkcja usuniętego regionu (regionów)
 - subkomórkowe lokalizacje insertu(-ów) wprowadzonego(-ych) do komórek rośliny (integracja z jądrem, chloroplastami, mitochondriami lub pozostające w formie niezintegrowanej) oraz metody ich określenia
 - (iii) części rośliny, w których dochodzi do ekspresji insertu
 - (iv) stabilność genetyczna insertu i stabilność fenotypowa GMHP
 - c) wnioski z charakterystyki molekularnej.
3. Informacje na temat szczególnych obszarów ryzyka
- a) wszelkie zmiany w trwałości i inwazyjności GMHP oraz w zdolności do transferu materiału genetycznego do zgodnych pod względem płciowym pokrewnych gatunków roślin oraz ich wszelkie skutki niepożądane dla środowiska naturalnego
 - b) wszelkie zmiany w zdolności GMHP do transferu materiału genetycznego do mikroorganizmów oraz ich wszelkie skutki niepożądane dla środowiska naturalnego
 - c) mechanizm wzajemnego oddziaływania między GMHP a organizmami docelowymi (w stosownych przypadkach) i jego skutki niepożądane dla środowiska naturalnego
 - d) potencjalne zmiany wzajemnych oddziaływań między GMHP a organizmami innymi niż docelowe, wynikające z modyfikacji genetycznej oraz ich skutki niepożądane dla środowiska naturalnego
 - e) potencjalne zmiany w praktykach rolniczych i zarządzaniu GMHP wynikające z modyfikacji genetycznej oraz ich skutki niepożądane dla środowiska naturalnego
 - f) potencjalne wzajemne oddziaływanie ze środowiskiem abiotycznym i jego skutki niepożądane dla środowiska naturalnego
 - g) informacje dotyczące wszelkich toksycznych, alergicznych lub innych szkodliwych skutków dla zdrowia ludzkiego i zdrowia zwierząt wynikających z modyfikacji genetycznej
 - h) wnioski dotyczące szczególnych obszarów ryzyka.
4. Informacje dotyczące kontroli, monitorowania oraz planów postępowania po uwolnieniu i postępowania z odpadami
- a) wszelkie wprowadzone środki, w tym:
 - (i) przestrzenna i czasowa izolacja od gatunków roślin zgodnych płciowo, pokrewnych dzikich roślin i chwastów oraz upraw
 - (ii) wszelkie środki ograniczające rozprzestrzenianie się organów rozrodczych GMHP lub zapobieganie takiemu rozprzestrzenianiu
 - b) opis metod postępowania z miejscem uwolnienia po jego dokonaniu
 - c) opis metod postępowania po uwolnieniu z materiałem roślin zmodyfikowanych genetycznie wraz z odpadami
 - d) opis planów i technik monitorowania
 - e) opis wszelkich planów postępowania na wypadek zagrożenia

- f) opis metod i procedur:
 - (i) mających na celu uniknięcie lub ograniczenie rozprzestrzeniania się GMHP poza miejsce uwolnienia
 - (ii) mających na celu ochronę miejsca uwolnienia przed wtargnięciem osób nieupoważnionych
 - (iii) mających na celu zapobieżenie wprowadzeniu innych organizmów na miejsce uwolnienia lub ograniczenie takiego wprowadzenia.
- 5. Opis technik wykrywania i identyfikacji GMHP.
- 6. Informacje dotyczące wcześniejszych uwolnień danego GMHP, w stosowanych przypadkach.

II. INFORMACJE WYMAGANE W ZGŁOSZENIACH SKŁADANYCH ZGODNIE Z ART. 13

A. Informacje ogólne

1. Nazwa i adres zgłaszającego (spółka lub instytut)
2. Nazwisko, kwalifikacje i doświadczenie odpowiedzialnego(-ych) za uwolnienie naukowca(-ów)
3. Oznaczenie i specyfikacja GMHP
4. Zakres zgłoszenia
 - a) uprawa
 - b) inne zastosowania (należy określić w zgłoszeniu).

B. Informacje naukowe

1. Informacje dotyczące roślin biorców lub, w stosownych przypadkach, roślin rodzicielskich
 - a) pełna nazwa:
 - (i) rodzina
 - (ii) rodzaj
 - (iii) gatunek
 - (iv) podgatunek
 - (v) odmiana/linia hodowlana
 - (vi) nazwa zwyczajowa
 - b) geograficzne rozmieszczenie i uprawa rośliny w obrębie Unii
 - c) informacje dotyczące rozmnażania:
 - (i) sposób(-oby) rozmnażania
 - (ii) szczególne czynniki wpływające na rozmnażanie, jeżeli takie występują
 - (iii) czas trwania pokolenia
 - d) zgodność płciowa z innymi gatunkami roślin uprawnych lub dzikich, łącznie z rozmieszczeniem w Unii zgodnych gatunków
 - e) zdolność przetrwania:
 - (i) zdolność do tworzenia form przetrwalnikowych
 - (ii) szczególne czynniki wpływające na przetrwanie, jeżeli takie występują
 - f) rozprzestrzenianie:
 - (i) sposoby i zasięg rozprzestrzeniania
 - (ii) szczególne czynniki wpływające na rozprzestrzenianie, jeżeli takie występują

- g) w przypadku gatunków roślin, które normalnie nie występują w Unii, opis naturalnego siedliska roślin, obejmujący informacje na temat naturalnych drapieżników, pasożytów, konkurentów i symbiontów
- h) potencjalne wzajemne oddziaływania między rośliną, która jest istotna dla danego GMHP, a organizmami w ekosystemie, w którym zwykle ona występuje, lub w innych miejscach, z uwzględnieniem toksycznego wpływu na ludzi, zwierzęta i inne organizmy.

2. Charakterystyka molekularna

- a) informacje dotyczące modyfikacji genetycznej
 - (i) opis metod zastosowanych w celu dokonania modyfikacji genetycznej
 - (ii) rodzaj i źródło wykorzystywanego wektora
 - (iii) źródło kwasu(-ów) nukleinowego(-ych) wykorzystanego(-ych) do celów transformacji, wielkość i zamierzona funkcja każdego fragmentu stanowiącego część składową regionu przeznaczonego do insercji
- b) informacje o roślinie zmodyfikowanej genetycznie
 - (i) opis cech i właściwości, które zostały wprowadzone lub zmienione
 - (ii) informacje dotyczące sekwencji, które zostały dodane lub usunięte:
 - rozmiar i liczba kopii wszystkich wykrywalnych insertów, zarówno kompletnych, jak i częściowych, oraz metody zastosowane do określenia ich charakterystyki
 - organizacja i sekwencja dodanego materiału genetycznego w każdym miejscu insercji, w standardowym formacie elektronicznym;
 - w przypadku delekcji – wielkość i funkcja usuniętego regionu (regionów)
 - subkomórkowe lokalizacje insertu(-ów) (integracja z jądrem, chloroplastami, mitochondriami lub pozostające w formie niezintegrowanej) oraz metody ich określenia
 - w przypadku modyfikacji innych niż insercja lub delekcja – funkcja zmodyfikowanego materiału genetycznego przed modyfikacją i po niej, jak również bezpośrednie zmiany w ekspresji genów w wyniku modyfikacji
 - informacje na temat sekwencji regionów flankujących 5' i 3' każdego miejsca insercji, w standardowym formacie elektronicznym
 - analiza bioinformatyczna z użyciem aktualnych baz danych w celu zbadania ewentualnych przerwanych znanych genów
 - wszystkie otwarte ramki odczytu (zwane dalej »ORF«) w insercie (z powodu rearanżacji lub nie) oraz powstałe w wyniku modyfikacji genetycznej w miejscach łączenia z DNA genomowym. ORF definiuje się jako sekwencję nukleotydów, która zawiera ciąg kodonów nieprzerwany obecnością kodonu stop w tej samej ramce odczytu;
 - analiza bioinformatyczna z użyciem aktualnych baz danych w celu zbadania ewentualnych podobieństw między ORF a znanymi genami, które mogą mieć skutki niepożądane
 - struktura pierwszorzędowa (sekwencja aminokwasów) oraz, w razie potrzeby, inne struktury nowego białka ulegającego ekspresji
 - analiza bioinformatyczna z użyciem aktualnych baz danych w celu zbadania ewentualnych homologii sekwencji oraz, w razie potrzeby, podobieństw strukturalnych między nowym białkiem ulegającym ekspresji a znanymi białkami lub peptydami, które mogą mieć skutki niepożądane
 - (iii) informacje dotyczące ekspresji insertu:
 - metody zastosowane na potrzeby analizy ekspresji wraz z charakterystyką ich wydajności
 - informacje dotyczące rozwojowej ekspresji insertu podczas cyklu życiowego rośliny

- części rośliny, w których dochodzi do ekspresji insertu/zmodyfikowanych sekwencji
 - potencjalna niezamierzona ekspresja nowych ORF zidentyfikowana w ramach tiret siódmego w ppkt (ii), która budzi obawy w kwestii bezpieczeństwa
 - dane dotyczące ekspresji białek, w tym dane nieprzetworzone, uzyskane z testów polowych i związane z warunkami, w których roślina jest uprawiana
- (iv) stabilność genetyczna insertu i stabilność fenotypowa GMHP
- c) wnioski z charakterystyki molekularnej.
3. Analiza porównawcza właściwości agronomicznych i fenotypowych oraz składu
- a) wybór tradycyjnej odmiany i dodatkowych odmian porównawczych
 - b) wybór obszarów do testów polowych
 - c) schemat doświadczenia i statystyczna analiza danych z doświadczeń polowych na potrzeby analizy porównawczej
 - (i) opis projektu testów polowych
 - (ii) opis istotnych aspektów środowiska, do którego ma nastąpić uwolnienie
 - (iii) analiza statystyczna
 - d) wybór materiału roślinnego do analizy, w stosownych przypadkach
 - e) analiza porównawcza właściwości agronomicznych i fenotypowych
 - f) analiza porównawcza składu, w stosownych przypadkach
 - g) wnioski z analizy porównawczej.
4. Szczegółowe informacje dla każdego obszaru ryzyka

Dla każdego z siedmiu obszarów ryzyka, o których mowa w sekcji D.2 załącznika II, zgłaszający musi najpierw opisać sposób powstania szkodliwych skutków, wyjaśniając w łańcuchu przyczynowo-skutkowym, w jaki sposób uwolnienie GMHP może wywołać szkodliwe skutki, z uwzględnieniem zagrożeń i narażenia.

Zgłaszający przedkłada następujące informacje, z wyjątkiem przypadków gdy nie jest to istotne w kontekście planowanych zastosowań GMO:

- a) trwałość i inwazyjność, w tym transfer genów z rośliny do rośliny
 - (i) ocena możliwości większej trwałości lub inwazyjności GMHP oraz skutki niepożądane dla środowiska naturalnego
 - (ii) ocena możliwości przenoszenia transgenów GMHP do zgodnych pod względem płciowym roślin pokrewnych oraz skutki niepożądane dla środowiska naturalnego
 - (iii) wnioski dotyczące skutków niepożądanych dla środowiska naturalnego w zakresie trwałości i inwazyjności GMHP, w tym niepożądane skutki transferu genów z rośliny do rośliny dla środowiska naturalnego
- b) transfer genów z rośliny do mikroorganizmów
 - (i) ocena możliwości transferu nowo wprowadzonego DNA z GMHP do mikroorganizmów oraz skutków niepożądanych
 - (ii) wnioski dotyczące skutków niepożądanych transferu nowo wprowadzonego DNA z GMHP do mikroorganizmów dla zdrowia ludzkiego, zdrowia zwierząt i środowiska
- c) wzajemne oddziaływanie GMHP z organizmami docelowymi, w stosownych przypadkach
 - (i) ocena możliwości zmian w zakresie bezpośredniego i pośredniego wzajemnego oddziaływania między GMHP a organizmami docelowymi oraz skutków niepożądanych dla środowiska naturalnego

- (ii) ocena możliwości rozwoju oporności organizmu docelowego na białko ulegające ekspresji (na podstawie historii zmian oporności na pestycydy konwencjonalne w roślinach transgenicznych o podobnych cechach) oraz wszelkich skutków niepożądanych dla środowiska naturalnego
 - (iii) wnioski dotyczące skutków niepożądanych dla środowiska naturalnego w związku z wzajemnym oddziaływaniem między GMHP a organizmami docelowymi
- d) wzajemne oddziaływanie GMHP z organizmami innymi niż docelowe
- (i) ocena możliwości bezpośredniego i pośredniego wzajemnego oddziaływania między GMHP a organizmami innymi niż docelowe, w tym gatunkami chronionymi, oraz skutków niepożądanych dla środowiska naturalnego
- W ocenie bierze się również pod uwagę potencjalne skutki niepożądane dla odpowiednich usług ekosystemowych oraz gatunków świadczących te usługi.
- (ii) wnioski dotyczące skutków niepożądanych dla środowiska naturalnego w związku z wzajemnym oddziaływaniem między GMHP a organizmami innymi niż docelowe
- e) wpływ poszczególnych technik uprawy, zarządzania i zbioru
- (i) w przypadku GMHP przeznaczonych do uprawy ocena zmian w poszczególnych technikach uprawy, zarządzania i zbioru stosowanych w przypadku GMHP oraz skutki niepożądane dla środowiska naturalnego
 - (ii) wnioski dotyczące skutków niepożądanych dla środowiska naturalnego w zakresie poszczególnych technik uprawy, zarządzania i zbioru
- f) skutki dla procesów biogeochemicznych
- (i) ocena zmian w procesach biogeochemicznych w obrębie obszaru, na którym ma być uprawiane GMHP oraz w szerszym środowisku oraz skutków niepożądanych
 - (ii) wnioski dotyczące skutków niepożądanych dla procesów biogeochemicznych
- g) wpływ na zdrowie ludzkie i zdrowie zwierząt
- (i) ocena możliwości bezpośredniego i pośredniego wzajemnego oddziaływania między GMHP a osobami pracującymi z GMHP lub mającymi z nimi styczność, w tym poprzez pyłek lub pył z przetworzonych GMHP, oraz ocena skutków niepożądanych tego oddziaływania na zdrowie ludzkie
 - (ii) w przypadku GMHP nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, ale których biorca lub organizm rodzicielski mogą być uznane za nadające się do spożycia przez ludzi, ocena prawdopodobieństwa przypadkowego spożycia oraz ewentualnych skutków niepożądanych dla zdrowia ludzkiego
 - (iii) ocena potencjalnych skutków niepożądanych dla zdrowia zwierząt w przypadku przypadkowego spożycia przez zwierzęta GMHP lub materiału pochodzącego z tej rośliny
 - (iv) wnioski dotyczące wpływu na zdrowie ludzkie i zdrowie zwierząt
- h) ocena ogólnego ryzyka i wnioski

Należy podać podsumowanie wszystkich wniosków w ramach każdego obszaru ryzyka.

W podsumowaniu uwzględnia się charakterystykę ryzyka zgodnie z etapami 1–4 metodologii opisanej w sekcji C.3 załącznika II oraz strategię zarządzania ryzykiem proponowane zgodnie z pkt 5 w sekcji C.3 załącznika II.

5. Opis technik wykrywania i identyfikacji GMHP.

6. Informacje dotyczące wcześniejszych uwolnień danego GMHP, w stosowanych przypadkach.”;

4) w sekcji A załącznika IV wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. proponowane nazwy handlowe produktów i nazwy zawartych w nich GMO oraz propozycja niepowtarzalnego identyfikatora dla GMO, opracowanego zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 65/2004 (*). Wszelkie nowe nazwy handlowe wprowadzone po uzyskaniu zezwolenia powinny zostać zgłoszone właściwemu organowi,

(*) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 65/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiające system ustanawiania oraz przypisywania niepowtarzalnych identyfikatorów organizmom zmodyfikowanym genetycznie (Dz.U. L 10 z 16.1.2004, s. 5).”;

b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. metody wykrywania, identyfikacji i, w stosownych przypadkach, określenia modyfikacji genetycznej; próbki GMO i ich próbki kontrolne, a także informacje dotyczące miejsca, w którym dostępny jest materiał odniesienia. Należy zidentyfikować te informacje, których ze względu na ich poufność nie można umieścić w ogólnodostępnej części rejestru(-ów), o których mowa w art. 31 ust. 2.”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2018/351

z dnia 8 marca 2018 r.

odrzucająca zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 8,

po poinformowaniu państw członkowskich,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) Komisja Europejska („Komisja”) nałożyła, rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2017/1795 ⁽²⁾, ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej („płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco”) pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy oraz zakończyła dochodzenie dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej pochodzących z Serbii („rozporządzenie w sprawie cel ostatecznych”).
- (2) W trakcie dochodzenia, które doprowadziło do nałożenia tego cła, pięciu producentów eksportujących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy złożyło zobowiązania cenowe. Ponieważ te zobowiązania zostały złożone po dodatkowym ujawnieniu ostatecznych ustaleń, które nastąpiło na późnym etapie dochodzenia, Komisja nie była w stanie przeanalizować przed terminem przyjęcia rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych, czy takie zobowiązania cenowe mogły zostać zaakceptowane. Dlatego też, mając na uwadze te nadzwyczajne okoliczności, Komisja zobowiązała się do zakończenia analizy tych pięciu zobowiązań na późniejszym etapie. Po zakończeniu dochodzenia i publikacji rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych szósty producent eksportujący złożył zobowiązanie cenowe.
- (3) W dniu 18 grudnia 2017 r. Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o ocenie propozycji zobowiązań, na podstawie której zamierza odrzucić wszystkie propozycje zobowiązań („ocena Komisji”). W oparciu o te informacje zainteresowane strony złożyły pisemne zgłoszenia zawierające uwagi co do tej oceny oraz, w niektórych przypadkach, dalsze zmiany przedstawionych propozycji. Ponadto zainteresowane strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie, uzyskały taką możliwość.
- (4) W dniu 3 stycznia 2018 r. Komisja otrzymała wniosek od rządu Ukrainy o przeprowadzenie konsultacji na podstawie art. 50 a układu o stowarzyszeniu między UE a Ukrainą ⁽³⁾. Konsultacje te przeprowadzono w dniu 26 stycznia 2018 r. Uwagi pisemne zostały przedłożone w dniu 31 stycznia 2018 r.

2. ZOBOWIĄZANIA

- (5) Adekwatność i wykonalność wszystkich zobowiązań zostały ocenione w świetle obowiązujących przepisów, w tym układu o stowarzyszeniu między UE a Ukrainą w przypadku ukraińskiego producenta eksportującego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1795 z dnia 5 października 2017 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy oraz kończące dochodzenie dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Serbii (Dz.U. L 258 z 6.10.2017, s. 24).

⁽³⁾ Dz.U. L 161 z 29.5.2014, s. 3.

2.1. Zobowiązania i ich ocena

2.1.1. *Companhia Siderúrgica Nacional (Brazylia)*

- (6) Producent eksportujący zaproponował jedną minimalną cenę importową (MCI) za tonę dla pewnej wielkości wywozu do Unii i drugą – wyższą – MCI dla wielkości przekraczającej ten poziom wywozu. Producent eksportujący zaproponował również mechanizm korekty cen.
- (7) Zobowiązanie oparte na średniej MCI jest niewystarczające, ponieważ nie usunie szkodliwych skutków dumpingu w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktu, w szczególności tych najdroższych. Jak stwierdzono w motywach 632 i 655 rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych, Komisja uznała, że środek w formie stałej kwoty za tonę dla danego przedsiębiorstwa precyzyjniej niż MCI odzwierciedla szkodę spowodowaną przez producenta eksportującego, u którego wykryto stosowanie dumpingu. Gwarantuje on również, że w przeciwieństwie do MCI, cło usuwa szkodę w całości, zapewniając natychmiastową ochronę przemysłowi Unii. Ponadto zobowiązanie obejmuje transakcje pomiędzy podmiotami powiązanymi. Sam charakter takich powiązań stwarza liczne możliwości wzajemnej kompensacji. Wszelkie transakcje, pożyczki lub dotacje między dwoma podmiotami powiązanymi mogłyby zostać wykorzystane w celu skompensowania MCI. Komisja nie jest w stanie monitorować tych transakcji i nie dysponuje odpowiednimi wskaźnikami, które pozwoliłyby jej na sprawdzenie, czy transakcje te są rzeczywiste, czy mają charakter kompensacyjny.
- (8) Ponadto przyjęcie zobowiązania byłoby niepraktyczne. Producent eksportujący posiada przedsiębiorstwa powiązane w kilku państwach członkowskich, a niektóre z tych przedsiębiorstw przetwarzają produkt objęty postępowaniem. Producent eksportujący sprzedaje również inne produkty klientom w Unii, a jego importer powiązany sprzedaje produkty podobne z innych źródeł. W związku z tym Komisja nie jest w stanie skutecznie monitorować takich rodzajów działalności oraz wdrożenia dwóch różnych MCI w zależności od wielkości wywozu.
- (9) W odpowiedzi na ocenę Komisji producent eksportujący stwierdził, że MCI zaproponowana w przedstawionych przez niego zobowiązaniach usuwa szkodliwe skutki dumpingu, gdyż taka sama MCI została zaproponowana przez Komisję na etapie dochodzenia. Producent eksportujący wskazał, że odnośna MCI jest oparta na średnich ważonych cenach przywozu wszystkich rodzajów produktu. W związku z tym odnośna MCI nie przynosiłaby szkody producentom unijnym, gdyż rodzaje produktu o niższym poziomie cen zostałyby umieszczone na wyższym poziomie cen niż powinny, co równoważyłoby rodzaje produktu o wyższym poziomie cen. Gdyby zastosować tę logikę do rodzajów produktu wchodzących w skład jego wywozu w okresie objętym dochodzeniem, według producenta eksportującego odnośna MCI byłaby wystarczająca do usunięcia szkodliwych skutków dumpingu. Ponadto producent eksportujący stwierdził, że odnośna MCI nie powinna być dostosowana w związku ze sprzedażą poprzez powiązane przedsiębiorstwo, między innymi ze względu na sposób, w jaki jego cena eksportowa została ustalona w rozporządzeniu w sprawie cel ostatecznych. Producent eksportujący stwierdził następnie, że wzajemna kompensacja nie jest możliwa z szeregu powodów, w szczególności dlatego, że wzajemna kompensacja zostałaby wykazana w sprawozdaniach rocznych producenta eksportującego i powiązanych z nim przedsiębiorstw. Producent eksportujący zmienił również swoją propozycję zobowiązań. W nowej propozycji producent eksportujący zobowiązał się do zaprzestania odsprzedaży płaskich wyrobów ze stali walcowanych na gorąco przez powiązane z nim podmioty w Unii oraz do wykazywania w sprawozdaniach sprzedaży innych produktów w Unii.
- (10) W odniesieniu do uwagi, że proponowana MCI usuwa szkodliwe skutki dumpingu, gdyż jest taka sama jak MCI zaproponowana przez Komisję na etapie dochodzenia, Komisja odnotowała, że ostatecznie rozwiązanie to zostało odrzucone. Przyczyny tego odrzucenia zostały podane między innymi w motywach 632 i 655 rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych, które podsumowano w motywie 7 powyżej. Uwaga dotycząca oparcia MCI na średnich ważonych cenach przywozu nie miała wpływu na wnioski, że odnośna MCI nie usuwa szkodliwych skutków dumpingu w odniesieniu do najdroższych rodzajów produktu. Komisja nie była w stanie znaleźć danych na poparcie twierdzenia, że odnośna MCI usuwałaby szkodliwe skutki dumpingu ze względu na rodzaje produktu wchodzące w skład wywozu w okresie objętym dochodzeniem. Wnioskodawca również nie przedstawił takich danych. Komisja uznała, że nawet gdyby dysponowała danymi na poparcie tego twierdzenia, nic nie stoi na przeszkodzie, by doszło do przesunięcia w składzie rodzajów produktu w kierunku rodzajów produktu o wyższym poziomie cen. Co więcej, samo zastosowanie odnośnej MCI mogłoby sprzyjać takiemu przesunięciu. Jeśli chodzi o uwagę, że odnośna MCI nie powinna być dostosowana w związku ze sprzedażą poprzez powiązane przedsiębiorstwo, Komisja może zgodzić się, że rzeczywiście uwzględniając okoliczności sprawy w okresie objętym dochodzeniem i w szczególności sposób ustalenia ceny eksportowej dla odnośnego producenta eksportującego w rozporządzeniu w sprawie cel ostatecznych, dostosowanie to nie byłoby uzasadnione. Nie ma jednak gwarancji, że okoliczności te nie ulegną zmianie, zwłaszcza że odnośne przedsiębiorstwa są powiązane. Ponadto, jeśli chodzi o zmianę propozycji i ryzyko wzajemnej kompensacji, Komisja odnotowała, że o ile zobowiązanie do powstrzymania się od odsprzedaży produktu objętego postępowaniem ograniczyłoby część ryzyka wzajemnej kompensacji, nadal pozostaje podstawowa kwestia, czyli odnośnej MCI stosowanej w odniesieniu do transakcji między powiązanymi podmiotami. Takie powiązanie między dwoma podmiotami stwarza wiele możliwości

wzajemnej kompensacji, czego Komisja nie jest w stanie skutecznie monitorować. Nie wszystkie te możliwości byłyby wykazywane w sprawozdaniach rocznych, a w odniesieniu do tych, które byłyby, Komisja nie dysponowałaby właściwymi danymi porównawczymi umożliwiającymi jej ocenę, czy mają one charakter kompensacyjny. Zobowiązanie obejmujące powiązaną sprzedaż może być zaakceptowane jedynie, jeśli produkt objęty postępowaniem jest ostatecznie odsprzedawany niezależnemu klientowi i do tych transakcji można zastosować odnośną odpowiednio skorygowaną MCI. Nie jest to możliwe, jeśli produkt objęty postępowaniem jest przetwarzany na inny produkt.

2.1.2. Usinas Siderurgicas de Minas Gerais S.A. (Brazylia)

- (11) Producent eksportujący zaproponował jedną MCI za tonę dla całego swojego wywozu.
- (12) Zobowiązanie oparte na średniej MCI jest niewystarczające, ponieważ nie usunie szkodliwych skutków dumpingu w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktu, w szczególności tych najdroższych. Jak stwierdzono w motywach 632 i 655 rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych, Komisja uznała, że środek w formie stałej kwoty za tonę dla danego przedsiębiorstwa precyzyjniej niż jedna MCI odzwierciedla szkodę spowodowaną przez producenta eksportującego, u którego wykryto stosowanie dumpingu. Gwarantuje on również, że w przeciwieństwie do jednej MCI, cło usuwa szkodę w całości, zapewniając natychmiastową ochronę przemysłowi Unii. Zobowiązanie jest także nieodpowiednie, ponieważ producent eksportujący nie zaproponował mechanizmu korekty, podczas gdy ceny płaskich wyrobów ze stali walcowanych na gorąco podlegają znacznym wahaniom w miarę upływu czasu.
- (13) Ponadto przyjęcie zobowiązania byłoby niepraktyczne. Ze względu na globalną strukturę i działalność w zakresie sprzedaży producenta eksportującego proponowane zobowiązanie cenowe nie mogłoby być skutecznie monitorowane i dopuszczałoby wiele możliwości wzajemnej kompensacji cen. Producent eksportujący posiada wiele przedsiębiorstw powiązanych w kilku państwach członkowskich Unii i poza nią. Ponadto producent eksportujący sprzedaje również inne produkty w Unii. W związku z tym Komisja nie jest w stanie skutecznie monitorować takich rodzajów działalności.

2.1.3. Mobarakeh Steel Company (Iran)

- (14) Producent eksportujący zaproponował jedną MCI za tonę dla całego swojego wywozu, skorygowaną w przypadku sprzedaży za pośrednictwem jego przedsiębiorstwa handlowego w Unii.
- (15) Zobowiązanie oparte na średniej MCI jest niewystarczające, ponieważ nie usunie szkodliwych skutków dumpingu w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktu, w szczególności tych najdroższych. Jak stwierdzono w motywach 632 i 655 rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych, Komisja uznała, że środek w formie stałej kwoty za tonę dla danego przedsiębiorstwa precyzyjniej niż MCI odzwierciedla szkodliwy dumping ustalony w odniesieniu do producenta eksportującego. Gwarantuje on również, że w przeciwieństwie do MCI, cło usuwa szkodliwy dumping w całości, zapewniając natychmiastową ochronę przemysłowi Unii. Zobowiązanie jest także nieodpowiednie, ponieważ producent eksportujący nie zaproponował mechanizmu korekty, podczas gdy ceny płaskich wyrobów ze stali walcowanych na gorąco podlegają znacznym wahaniom w miarę upływu czasu.
- (16) Ponadto przyjęcie zobowiązania byłoby niepraktyczne. Z uwagi na fakt, że producent eksportujący sprzedaje inne produkty do Unii, proponowane zobowiązanie cenowe nie może być skutecznie monitorowane i dopuszcza możliwości wzajemnej kompensacji cen. W związku z tym Komisja nie jest w stanie skutecznie monitorować takich rodzajów działalności.
- (17) W odpowiedzi na ocenę Komisji producent eksportujący stwierdził, że Komisja nie odniosła się do faktu, że jego propozycja odzwierciedlała propozycję Komisji przedstawioną na etapie dochodzenia. Producent eksportujący zażądał wyjaśnienia, dlaczego jego propozycja odzwierciedlająca propozycję Komisji nie jest odpowiednia. Producent eksportujący stwierdził, że zaproponowana przez niego MCI jest wyższa niż ta zaproponowana przez Komisję podczas dochodzenia i w związku z tym MCI zaproponowana w ramach zobowiązania z definicji usuwa szkodę dla przemysłu Unii. Ponadto producent eksportujący podnosił, że nie ma różnicy między MCI a cłem specyficznym za tonę, jeśli chodzi o usunięcie szkodliwych skutków dumpingu w odniesieniu do najdroższego produktu, a zatem że argument ten jest nieadekwatny. Producent eksportujący argumentował, że fakt, iż

sprzedaje inne produkty w Unii, nie stwarza automatycznie ryzyka wzajemnej kompensacji. Ponadto stwierdził, że faktury w ramach zobowiązania zapobiegłyby jakimkolwiek ryzyku obchodzenia lub wzajemnej kompensacji dokładnie w taki sam sposób, jak ważna faktura handlowa zaproponowana w dokumencie w sprawie ujawnienia ostatecznych ogólnych ustaleń.

- (18) Komisja odnotowała, że jej ocena jest ważna nie tylko w kwestii podobieństw między propozycją zobowiązań a jednym z wariantów rozważanych na etapie dochodzenia – w motywie 15 powyżej Komisja przypomina i podsumowuje część rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych, wyjaśniając, dlaczego wariant ten musiał zostać odrzucony. To samo uzasadnienie ma zastosowanie do uwagi producenta eksportującego, w której porównuje on faktury w ramach zobowiązania z jednym z rozwiązań rozważanych podczas dochodzenia i ostatecznie odrzuconym przez Komisję. Fakt, że MCI zaproponowana przez producenta eksportującego jest wyższa niż MCI rozważana przez Komisję w pewnym momencie dochodzenia nie oznacza, że z definicji usuwa ona szkodliwe skutki dumpingu. Różnica jest niewielka i nie miała wpływu na uzasadnienie, zgodnie z którym średnia MCI jest niewystarczająca, ponieważ nie usunie szkodliwych skutków dumpingu w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktu, w szczególności tych najdroższych. Również nieuzasadniona jest uwaga, w której stwierdza się, że MCI i cło specyficzne są równie nieskuteczne w tej kwestii. W przeciwieństwie do MCI cło specyficzne zmusza importerów do płacenia więcej za droższe rodzaje produktu, gdyż cena rynkowa danego rodzaju produktu jest jednym z elementów ceny, którą płać, a drugim elementem jest cło. Inaczej jest w przypadku MCI, która jest taka sama dla wszystkich rodzajów produktu. Ponadto sprzedaż innych produktów w Unii faktycznie może być wykorzystana do wzajemnej kompensacji jedynie, jeśli są one sprzedawane temu samemu klientowi co płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco. Komisja odnotowała jednak, że wzajemna kompensacja i ryzyko wzajemnej kompensacji to dwie różne koncepcje. Komisja wie na przykład, że producent eksportujący sprzedaje inne produkty w Unii, lecz nie posiada danych dotyczących jego klientów nabywających te inne produkty. W szczególności, producent eksportujący nie zaprzeczył, że sprzedaje inne produkty klientom, którzy kupują od niego płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco, ani nie zobowiązał się, że nie będzie tego czynił w przyszłości. Sytuacja ta, mimo że nie dowodzi istnienia wzajemnej kompensacji, wyraźnie stwarza ryzyko wzajemnej kompensacji, którego Komisja nie jest w stanie monitorować.

2.1.4. PJSC Magnitogorsk Iron and Steel Works (Rosja)

- (19) Producent eksportujący zaproponował dwie MCI za tonę, jedną dla arkuszy, a drugą dla zwojów. Producent eksportujący zaproponował również mechanizm korekty cen oraz, w ramach zmienionego zobowiązania, zobowiązał się sprzedawać produkt objęty postępowaniem wyłącznie bezpośrednio do niezależnych klientów w Unii i nie sprzedawać innych produktów klientom nabywającym od niego w Unii płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco.
- (20) Producent eksportujący złożył zobowiązanie po zakończeniu dochodzenia i zobowiązanie to powinno zostać odrzucone. O ile zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, w wyjątkowych okolicznościach, zobowiązania mogą być proponowane po upływie okresu, w którym można składać oświadczenia na podstawie art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, o tyle takie zobowiązania powinny zostać przedstawione w rozsądnym czasie przed zakończeniem dochodzenia.
- (21) Jednak nawet jeżeli takie zobowiązanie zostałoby złożone w terminie, zobowiązanie oparte na dwóch średnich MCI jest niewystarczające, ponieważ nie usunie szkodliwych skutków dumpingu w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktu, w szczególności tych najdroższych. Jak stwierdzono w motywach 632 i 655 rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych, Komisja uznała, że środek w formie stałej kwoty za tonę dla danego przedsiębiorstwa precyzyjniej niż MCI odzwierciedla szkodliwy dumping ustalony w odniesieniu do producenta eksportującego. Gwarantuje on również, że w przeciwieństwie do MCI, cło usuwa szkodliwy dumping w całości, zapewniając natychmiastową ochronę przemysłowi Unii.
- (22) Ponadto przyjęcie zobowiązania byłoby niepraktyczne. Ze względu na globalną strukturę i działalność w zakresie sprzedaży producenta eksportującego proponowane zobowiązanie cenowe nie mogłoby być skutecznie monitorowane i dopuszczałoby wiele możliwości wzajemnej kompensacji cen. Producent eksportujący posiada wiele przedsiębiorstw powiązanych i sprzedaje inne wyroby ze stali do Unii. W związku z tym Komisja nie jest w stanie skutecznie monitorować takich rodzajów działalności.
- (23) W odpowiedzi na ocenę Komisji producent eksportujący stwierdził, że nie zgadza się z tą oceną, podkreślając jednocześnie znaczenie jego dodatkowych zobowiązań do korzystania jedynie z jednego kanału sprzedaży i do nieprowadzenia sprzedaży innych produktów klientom nabywającym od niego płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco.

- (24) W odniesieniu do dodatkowych zobowiązań Komisja odnotowała, że jeśli chodzi o globalną strukturę producenta eksportującego i globalną strukturę jego klientów, nie jest możliwe monitorowanie wszystkich ewentualnych możliwości wzajemnej kompensacji. Na przykład jeśli przedsiębiorstwa objęte zobowiązaniem nie sprzedają innych produktów klientom nabywającym w Unii płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco, nic nie stoi na przeszkodzie, by powiązane z nimi przedsiębiorstwa, w Unii bądź poza nią, przeprowadzały potencjalnie wzajemnie kompensujące transakcje z tymi klientami lub z powiązanymi z nimi podmiotami. Producent eksportujący nie zgodził się z oceną adekwatności jego propozycji, jednak nie przedstawił żadnych dodatkowych argumentów podważających wniosek wyciągnięty przez Komisję.

2.1.5. Novolipetsk Steel OJSC (Rosja)

- (25) Producent eksportujący zaproponował najpierw różne MCI za tonę, w zależności od rodzaju produktu. Następnie zmienił swoje zobowiązanie i zaproponował jedną MCI za tonę dla wszystkich rodzajów produktów z mechanizmem korekty opartym na średniej cenie płaskich wyrobów ze stali walcowanych na gorąco. Ponadto producent eksportujący zaproponował roczny pułap ilościowy i zobowiązał się do sprzedaży wyłącznie do jego przedsiębiorstwa powiązanego w Unii i jedynie w celu dalszego przetwarzania.
- (26) Zobowiązanie oparte na średniej MCI jest niewystarczające, ponieważ nie usunie szkodliwych skutków dumpingu w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktu, w szczególności tych najdroższych. Jak stwierdzono w motywach 632 i 655 rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych, Komisja uznała, że środek w formie stałej kwoty za tonę dla danego przedsiębiorstwa precyzyjniej niż MCI odzwierciedla szkodliwy dumping ustalony w odniesieniu do producenta eksportującego. Gwarantuje on również, że w przeciwieństwie do MCI, cło usuwa szkodliwy dumping w całości, zapewniając natychmiastową ochronę przemysłowi Unii. Ponadto zobowiązanie obejmuje transakcje pomiędzy podmiotami powiązanymi. Sam charakter takich powiązań stwarza liczne możliwości wzajemnej kompensacji. Wszelkie transakcje, pożyczki lub dotacje między dwoma podmiotami powiązanymi mogłyby zostać wykorzystane w celu skompensowania MCI. Komisja nie jest w stanie monitorować tych transakcji i nie dysponuje odpowiednimi wskaźnikami, które pozwoliłyby jej na sprawdzenie, czy transakcje te są rzeczywiste czy mają charakter kompensacyjny.
- (27) Przyjęcie zobowiązania byłoby również niepraktyczne. Ze względu na globalną strukturę i działalność w zakresie sprzedaży producenta eksportującego proponowane zobowiązanie cenowe nie mogłoby być skutecznie monitorowane i dopuszczałoby wiele możliwości wzajemnej kompensacji cen. Ponadto przedsiębiorstwa powiązane w Unii także produkują i sprzedają produkt podobny. W związku z tym Komisja nie jest w stanie skutecznie monitorować takich rodzajów działalności.
- (28) W odpowiedzi na ocenę Komisji producent eksportujący stwierdził, że Komisja przeoczyła dwa kluczowe elementy jego propozycji, mianowicie pułap ilościowy i zobowiązanie dotyczące zastosowania końcowego (tj. jedynie dalsze przetwarzanie). Według producenta eksportującego te dwa zobowiązania gwarantują, że ustałyby przywóz po cenach dumpingowych, gdyż produkt objęty postępowaniem nie byłby przywożony na wolny rynek unijny. Producent eksportujący stwierdził następnie, że w rozporządzeniu w sprawie cel ostatecznych Komisja nie stwierdziła szkody na rynku sprzedaży wewnętrznej. Mimo tych argumentów producent eksportujący, działając w duchu pełnej współpracy, zmienił swoją propozycję, oferując dwadzieścia dwie MCI w oparciu o rodzaje produktu. W odniesieniu do ryzyka wzajemnej kompensacji producent eksportujący stwierdził, że skoro nie będzie sprzedaży na wolnym rynku, nie ma faktycznego znaczenia, po jakiej cenie minimalnej produkt objęty postępowaniem jest sprzedawany w ramach grupy. Ponieważ taka cena minimalna jest nieistotna, również nieistotne jest ryzyko wzajemnej kompensacji. Producent eksportujący stwierdził ponadto, że transakcje w ramach grupy prowadzone są na podstawie przyjętej przez grupę polityki cen transferowych, a zatem nie mogą być wykorzystywane w celu wzajemnej kompensacji.
- (29) W okresie objętym dochodzeniem producent eksportujący nie sprzedawał płaskich wyrobów ze stali walcowanych na gorąco powiązanym z nim podmiotom w Unii. Ponadto, w przeciwieństwie do tego, co zasugerował producent eksportujący, sprzedaż wewnątrz grupy płaskich wyrobów ze stali walcowanych na gorąco przeznaczonych do dalszego przetwarzania nie została wykluczona z ustalenia dotyczącego szkodliwego dumpingu w rozporządzeniu w sprawie cel ostatecznych. Sprzedaż ta jest obecnie objęta obowiązującym cłem i ustalenie to nie może zostać cofnięte poprzez zobowiązanie. Uwzględniając fakt, że argument producenta eksportującego dotyczący braku możliwości wzajemnej kompensacji w ramach grupy oparty jest na nieprawidłowym założeniu, że sprzedaż w ramach grupy w celu dalszego przetwarzania nie skutkuje szkodliwym dumpingiem, argument ten został odrzucony. Co więcej, wewnętrzna polityka grupy dotycząca cen transferowych jest własną wewnętrzną decyzją grupy i jako taka nie stanowi wystarczającej gwarancji, że nie będzie miała miejsca wzajemna kompensacja. A nawet gdyby stanowiła taką gwarancję, wzajemna kompensacja w ramach grupy mogłaby być dokonywana innymi metodami niż sprzedaż towarów. Zobowiązanie obejmujące powiązaną

sprzedaż może być zaakceptowane jedynie, jeśli produkt objęty postępowaniem jest ostatecznie odsprzedawany niezależnemu klientowi i do tych transakcji można zastosować odpowiednio skorygowaną MCI. Nie jest to możliwe, jeśli produkt objęty postępowaniem jest przetwarzany na inny produkt. Propozycja dwudziestu dwóch MCI w oparciu o grupy rodzajów produktu nie mogła zostać zaakceptowana, gdyż nie byłoby możliwe jej skuteczne monitorowanie przez organy celne.

2.1.6. Metinvest Group (Ukraina)

- (30) W swojej pierwotnej propozycji producent eksportujący zaproponował dwa scenariusze. Pierwszy scenariusz opiera się na jednej MCI za tonę (średnia cena w okresie objętym dochodzeniem, powiększona o cło i skorygowana w celu uwzględnienia wzrostu cen surowców po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem) oraz zakłada możliwość sprzedaży poniżej tej MCI z uwzględnieniem cła. Drugi scenariusz opiera się na niższej MCI za tonę (bez korekty z tytułu wzrostu cen surowców po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem) i nie dopuszcza możliwości sprzedaży poniżej MCI. Następnie producent eksportujący zmienił swoją propozycję, dodając roczny pułap ilościowy w przypadku sprzedaży w ramach zobowiązania.
- (31) Komisja nie akceptuje tzw. klauzuli swobodnego wyboru, zakładającej, że producent eksportujący może sprzedawać w ramach zobowiązania i równolegle poniżej MCI z uwzględnieniem cła. W związku z tym możliwy do rozpatrzenia jest jedynie scenariusz drugi. Przyjęcie takiej klauzuli dopuściłoby funkcjonowanie mechanizmu wzajemnej kompensacji, w którym transakcje na poziomie MCI mogłyby być kompensowane przez transakcje po cenach poniżej MCI.
- (32) W art. 50 układu o stowarzyszeniu między UE a Ukrainą wyrażono preferencje dla zobowiązań, pod warunkiem że Komisja otrzyma możliwe do zrealizowania zobowiązanie, które jest odpowiednie, a jego zaakceptowanie nie jest uważane za niepraktyczne. W omawianym przypadku, z przyczyn wyjaśnionych poniżej, Komisja nie otrzymała możliwego do zrealizowania zobowiązania i w związku z tym wspomniane preferencje nie mogą zostać uwzględnione.
- (33) W ocenie Komisji istnieje kilka powodów, dla których zobowiązanie jest nieodpowiednie. Jest ono oparte na jednej średniej MCI i dlatego nie usunie szkodliwych skutków dumpingu w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktu, w szczególności tych najdroższych. Jak stwierdzono w motywach 632 i 655 rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych, Komisja uznała, że środek w formie stałej kwoty za tonę dla danego przedsiębiorstwa precyzyjniej niż MCI odzwierciedla szkodliwy dumping ustalony w odniesieniu do producenta eksportującego. Gwarantuje on również, że w przeciwieństwie do MCI, cło usuwa szkodliwy dumping w całości, zapewniając natychmiastową ochronę przemysłowi Unii. Producent eksportujący nie zaproponował korekty z tytułu sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem jego przedsiębiorstw powiązanych. Ceny płaskich wyrobów ze stali walcowanych na gorąco podlegają znacznym wahaniom w miarę upływu czasu, jednak wspomniany producent eksportujący nie zaproponował mechanizmu korekty. Co więcej, tylko dwa z trzech zakładów produkcyjnych, które dokonywały wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem, są uwzględnione w zobowiązaniu. Producent eksportujący zaproponował także, że jego sprzedaż podmiotom powiązanim w Unii byłaby objęta warunkami zobowiązania. Sam charakter takich powiązań stwarza liczne możliwości wzajemnej kompensacji. Wszelkie transakcje, pożyczki lub dotacje między dwoma podmiotami powiązanymi mogłyby zostać wykorzystane w celu skompensowania MCI. Komisja nie jest w stanie monitorować tych transakcji i nie dysponuje odpowiednimi wskaźnikami, które pozwoliłyby jej na sprawdzenie, czy transakcje te są rzeczywiste czy mają charakter kompensacyjny.
- (34) Przyjęcie zobowiązania byłoby również niepraktyczne. Ze względu na globalną strukturę i działalność w zakresie sprzedaży producenta eksportującego proponowane zobowiązanie cenowe nie mogłoby być skutecznie monitorowane i dopuszczałoby wiele możliwości wzajemnej kompensacji cen. Producent eksportujący posiada kilka przedsiębiorstw powiązanych w różnych państwach członkowskich Unii i poza nią, a niektóre z tych przedsiębiorstw produkują i sprzedają produkt podobny. Producent eksportujący sprzedaje do Unii za pośrednictwem co najmniej jednego takiego przedsiębiorstwa. W związku z tym Komisja nie jest w stanie skutecznie monitorować takich rodzajów działalności.
- (35) W odpowiedzi na ocenę Komisji producent eksportujący przedłożył trzecią wersję swojej propozycji zobowiązań. W nowej wersji propozycji producent eksportujący zaproponował cztery różne MCI i zobowiązał się do niedokonywania sprzedaży poniżej tych cen. Według producenta eksportującego ta zmiana została dokonana, mimo że Komisja uznała za możliwe do przyjęcia zastosowanie pojedynczej MCI dla wszystkich rodzajów produktu na etapie dochodzenia, które doprowadziło do wprowadzenia cła. Producent eksportujący zobowiązał się ponadto do uwzględnienia w propozycji zobowiązań trzeciego zakładu produkcyjnego, do niedokonywania sprzedaży w Unii produktu objętego postępowaniem poprzez powiązane z nim podmioty, do przekazania szczegółowych danych dotyczących sprzedaży w Unii pozostałych produktów jego unijnym klientom nabywającym od niego płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco, a także do niedokonywania sprzedaży poza Unią produktu

objętego postępowaniem i pozostałych produktów jego unijnym klientom nabywającym od niego płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco. Ostatecznie producent eksportujący zaproponował niższy roczny pułap ilościowy. Producent eksportujący zaproponował, by sprzedaż poza tym pułapem objęta była obowiązującym cłem antydumpingowym.

- (36) Poza wspomnianymi zobowiązaniami w trakcie konsultacji rząd Ukrainy zaproponował przekazanie Komisji danych statystycznych dotyczących wywozu produktu objętego postępowaniem oraz utworzenie grupy ekspertów, która ułatwiłaby wymianę danych statystycznych i innych informacji.
- (37) W dniu 5 lutego 2018 r. producent eksportujący wprowadził kolejną zmianę w swojej propozycji zobowiązań. Producent eksportujący stwierdził, że cała jego sprzedaż podlega rygorystycznej polityce ustalania cen na poziomie grupy, co uniemożliwia wzajemną kompensację. Producent eksportujący stwierdził ponadto, że regularne kontrole organów podatkowych, zarówno w Unii, jak i w Szwajcarii, dokładnie weryfikują politykę cenową grupy. Mimo tego producent eksportujący zobowiązał się do niedokonywania sprzedaży płaskich wyrobów ze stali walcowanych na gorąco wyprodukowanych w Unii i innych produktów wyprodukowanych przez grupę jego klientom nabywającym płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco, którzy kupują produkt objęty postępowaniem. Miałoby to zastosowanie do jego wszystkich klientów z wyjątkiem jednego, który nabywałby płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco na Ukrainie, w Unii oraz pozostałe produkty wytwarzane przez grupę.
- (38) Jeśli chodzi o uwagę, że Komisja uznała za możliwe do przyjęcia zastosowanie pojedynczej MCI dla wszystkich rodzajów produktu na etapie dochodzenia, Komisja odnotowała, że rozwiązanie to zostało ostatecznie odrzucone. Przyczyny tego odrzucenia zostały podane między innymi w motywach 632 i 655 rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych, które podsumowano w motywie 33 powyżej.
- (39) Propozycja ta pozostaje nieodpowiednia z szeregu powodów. W obrębie czterech zaproponowanych grup MCI w jednej z nich nie odnotowano właściwie żadnej sprzedaży, w kolejnej istniał wariant cenowy, a w dwóch pozostałych grupach – istotne warianty cen. MCI oparte na średnich cenach w każdej grupie nie usuną zatem szkodliwych skutków dumpingu w odniesieniu do wszystkich rodzajów produktu, w szczególności tych najdroższych w każdej grupie. Dodatkowo poziomy MCI zostały ustalone w sposób całkowicie dowolny. Komisji nie przedstawiono żadnych danych uzasadniających różnice w MCI. Ponadto, mimo że ceny płaskich wyrobów ze stali walcowanych na gorąco podlegają znacznym wahaniom w miarę upływu czasu, wspomniany producent eksportujący nadal nie zaproponował mechanizmu korekty.
- (40) Przyjęcie proponowanego zobowiązania jest w dalszym ciągu niepraktyczne. Producent eksportujący zobowiązał się do niedokonywania sprzedaży jakichkolwiek produktów jednostkom swoich klientów z Unii mającym siedzibę poza Unią. Zobowiązanie to obejmuje jednak jedynie trzy przedsiębiorstwa produkcyjne i pomija dziesiątki przedsiębiorstw powiązanych, w tym szwajcarskie przedsiębiorstwo handlowe. Nawet jeżeli wszystkie te przedsiębiorstwa uwzględniono by w zobowiązaniu, skuteczne monitorowanie takiego zobowiązania nie byłoby możliwe, biorąc pod uwagę wielkość grupy producenta eksportującego i jej bazę klientów. Producent eksportujący zaproponował wykazywanie w sprawozdaniach sprzedaży innych produktów w Unii jego klientom nabywającym płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco. Komisja nie dysponowałaby jednak odpowiednimi wartościami odniesienia, by sprawdzić, czy transakcje te mają charakter kompensacyjny. Mimo że producent eksportujący zobowiązał się do niedokonywania sprzedaży przez powiązane z nim podmioty w Unii, podmioty te sprzedają produkt podobny na unijnym rynku. Choć wspomniane transakcje mogą dotyczyć tych samych klientów i być w związku z tym wykorzystywane do celów kompensacji, nie są w ogóle objęte zakresem zobowiązania.
- (41) Zmiana w propozycji zobowiązań przedłożona w dniu 5 lutego 2018 r. (tj. dokonywanie sprzedaży tylko produktu objętego postępowaniem wszystkim klientom w Unii nabywającym płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco z wyjątkiem jednego klienta) nie rozwiązuje wspomnianej powyżej kwestii w odniesieniu do wykluczonego klienta. W przypadku innych klientów, biorąc pod uwagę wielkość grupy producenta eksportującego, monitorowanie, czy którekolwiek z przedsiębiorstw powiązanych z producentem eksportującym dokonuje sprzedaży innych produktów klientom w Unii nabywającym płaskie wyroby ze stali walcowane na gorąco lub ich podmiotom powiązanym, nie byłoby możliwe. Wewnętrzna polityka cenowa producenta eksportującego i klienta, któremu producent zamierza sprzedawać produkt, nie stanowi wystarczającej gwarancji, że nie będzie miała miejsce wzajemna kompensacja. Producent eksportujący nie wyjaśnił ponadto, w jaki sposób w kontrolach organów podatkowych w Unii i w Szwajcarii wykrywano by ceny służące wzajemnej kompensacji. Uzgodnienie, że sprzedaż produktu będzie dokonywana po cenie niższej niż cena, której zażądano by w przeciwnym wypadku, nie musi oznaczać przestępstwa w rozumieniu przepisów prawa podatkowego. Jest to część codziennych negocjacji cen.
- (42) Wreszcie, sprzedaż poza rocznym pułapem z uwzględnieniem obowiązującego cła antydumpingowego nie może zostać przyjęta, gdyż mogłaby posłużyć kompensacji. Jest to w zasadzie pewna odmiana klauzul swobodnego wyboru opisanych w motywie 31 powyżej, odłożona w czasie. Zatem przedmiotowa nowa propozycja zwiększa ryzyko wystąpienia wzajemnej kompensacji z uwagi na obniżenie wspomnianego pułapu znacznie poniżej wcześniejszych rocznych wielkości wywozu.

- (43) Pomimo preferencji dla przedsiębiorstw wymienionych w art. 50 układu o stowarzyszeniu między UE a Ukrainą przedmiotowa oferta nie może zostać przyjęta, ponieważ jest ona niewystarczająca. Gdyby nawet była ona wystarczająca, z uwagi na wyżej przedstawione powody jej przyjęcie byłoby niepraktyczne. Żaden z wymienionych wyżej problemów nie zostałby w wystarczającym stopniu rozwiązany poprzez wymianę danych statystycznych i utworzenie grupy ekspertów, jak to zaproponował w trakcie konsultacji rząd Ukrainy.

2.2. Wniosek

- (44) Z wyżej wymienionych powodów Komisja nie może zaakceptować żadnego z tych zobowiązań.

2.3. Uwagi stron i odrzucenie propozycji zobowiązań

- (45) Zainteresowane strony zostały poinformowane o powodach niniejszej decyzji oraz umożliwiono im przedstawienie uwag i złożenie wyjaśnień. Rząd Ukrainy również miał możliwość przeprowadzenia konsultacji zgodnie z art. 50a układu o stowarzyszeniu między UE a Ukrainą. Konsultacje z władzami Ukrainy miały miejsce w dniu 26 stycznia 2018 r., a w dniu 31 stycznia 2018 r. rząd Ukrainy przekazał komentarze na piśmie. Ponadto przeprowadzono wiele przesłuchań z udziałem producentów eksportujących objętych postępowaniem i Eurofer, który reprezentował przemysł Unii. Wszelkie otrzymane w tym procesie uwagi zostały omówione powyżej. Ani zgłoszone przez zainteresowane strony uwagi, ani przeprowadzone z rządem Ukrainy konsultacje nie doprowadziły do przyjęcia innego wniosku niż odrzucenie propozycji zobowiązań,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym odrzuca się zobowiązania złożone przez producentów eksportujących w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 marca 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL